

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1050

TOM BUCKLER, DE COWBOY.

20 cent

Vruchteloos trachtte de snuivende stier Henderson van zijn plaats te dringen.

NIEUWE SERIE

Tom Buckler, de Cowboy.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

OP WEG NAAR AMERIKA.

Indien de reizigers, die van Europa naar Amerika trokken, en die zich aan boord bevonden van een der mailbooten, die zich naar New-York begaven, een dag vóór de aankomst van hun schip eens een blik naar boven hadden geworpen en daarbij het oog hadden gewapend met een zeer sterk vergrootenden kijker, dan zouden zij wellicht een klein, zwak glanzend punt aan het diepe blauw van den hemel hebben ontdekt, dat zich met groote snelheid in Westelijke richting scheen te verplaatsen.

Toch zouden zij waarschijnlijk niet spoedig op het denkbeeld zijn gekomen, dat dit punt een vliegmaschine kon zijn en eerder aan een vogel hebben gedacht, want het punt verplaatste zich met een wonderbaarlijke snelheid.

En toch was het inderdaad een vliegtuig, dat zich daar met ongelooflijke vaart door het luchtruim bewoog op ongeveer vijfduizend meter boven de oppervlakte der golven.

Het toestel was niet groot en het week, naar het uiterlijk te oordeelen, ook niet veel af

van de gebruikelijke vliegmachines met twee draagvlakken.

Maar het toestel was geheel van aluminium vervaardigd en dat deed het zoo eigenaardig glanzen, alsof de machine van dof gepolijst zilver vervaardigd ware.

Maar iets bezat zij, wat haar geheel en al deed afwijken van alle andere tot dusver bekende machines, een elektrische motor.

Ja, dit vliegtuig werd niet voortbewogen door middel van benzine ontploffingen, maar door een electromotor van een zeer bijzondere samenstelling, welke in staat was aan het toestel een snelheid te verleenen, die gemakkelijk tot zevenhonderd kilometer in het uur kon worden opgevoerd.

Dat wil zeggen, dat deze machine een snelheid had, twee maal grooter dan de allersnelste tot dusver bekende, door benzine voortbewogen toestellen.

De cabine had den vorm van een kajuit en kon plaats bieden aan zes hoogstens zeven

personen.

Men kon ze sluiten of open laten, al naar verkiezing, en de bestuurder kon, wanneer hij dat wilde, de vaart van de vliegmaschine aanzienlijk verminderen zonder dat de bestuurbaarheid er iets onder leed en zonder dat het vermogen om op de luchtlagen drijvende te blijven er door werd verminderd.

Het toestel bezat slechts één schroef en deze draaide zoo razend snel rond dat er volstrekt niets van te bespeuren viel.

Nu zaten er drie mannen in de vliegmaschine, allen in dikke pelzen gewikkeld, ofschoon het op aarde zeer warm was.

De man, die het vliegtuig bestuurde en die geheel vooraan zat, de beide handen om een klein stuurrad geklemd, kon omstreeks veertig jaren oud zijn.

Hij had een regelmatig gevormd lichtgebruind gelaat, waarin twee grijze oogen vol ondernemingslust en stoutmoedigheid de wereld inkeken.

De handen waren krachtig gespierd en de geheele houding van den man wees op lenigheid en lichaamskracht, onderhouden en nog steeds vermeerderd door langdurige oefening.

Deze man was John Raffles, de Groote Onbekende, de langgezochte en nimmer gevonden vijand van de Londensche politie, de man op wiens aanhouding een premie gesteld was van Tien Duizend Pond en dat niet sedert gisteren, maar reeds sedert jaren, zonder dat men deze premie ooit had kunnen uitbetalen.

Want wel had het lot den Grooten Onbekende een paar maal in handen van politiebeamten doen vallen, maar telken male konden deze zich slechts zeer kort verheugen in hun zegepraal, want het duurde nooit langer dan eenige uren, dat zij John Raffles hun gevangene mochten noemen, op de een of andere raadselachtige wijze was hij er nog steeds in geslaagd, zich weder te bevrijden en de tienduizend pond bleven in de brandkast van Scotland-Yard.

De man, die achter hem zat, met zijn rond, blozend gelaat, heldere blauwe oogen en lachenden mond, was Charles Brand, zijn trouwe vriend en metgezel, die hem op de meeste zijner avontuurlijke tochten vergezelde, al was het ook wel eens tegen zijn zin, daar hij zich nog menigmaal niet kon vereenigen met de wijze, waarop John Raffles zich het geld wist te verschaffen, hetwelk hij noodig had om op ontelbare wijzen wel te doen.

De derde man was iemand van reusachtigen lichaamsbouw, een ware Hercules, met den nek van een stier, de schouders van een buffel,

vuisten als voorhamers en een geweldig breede borst.

Deze man was James Henderson, die te Londen steeds de chauffeur was van Zijne Lordschap William Aberdeen, onder welken naam de Groote Onbekende in de Engelsche hoofdstad meestal leefde.

Ook hij vergezelde zijn meester zeer vaak bij diens tochten en menigmaal was zijn hulp in moeilijke omstandigheden van het grootste nut geweest.

De reden, waarom Raffles thans met zijn beide makkers met zulk een weergalooze snelheid boven de golven van den Atlantischen Oceaan in de richting van de Amerikaansche kust vloog, was zeker geen alledaagsche.

Vele maanden geleden was er te New-York een organisatie gesticht, die de geheele burgerij met schrik vervulde en aan de politie handen vol werk gaf.

Het was een bende misdadigers, uiterst gevaarlijk, omdat het al spoedig bleek, dat zelfs zeer rijke en invloedrijke medeburgers er deel van moesten uitmaken.

Moord en diefstal, roof en plundering waren aan de orde van den dag, en de politie wist tenslotte niet meer wat zij doen moest tegen het steeds toenemende euvel.

Er werden schatrijke bankiers opgelicht en dan moest men een grooten losprijs voor hen betalen, er werden met hetzelfde doel dochters uit deftige gezinnen geroofd, er werden personen op den openbaren weg aangevallen, uitgeschud, menigmaal vermoord en men durfde zich bijna niet meer op straat wagen zoodra de duisternis gevallen was, vooral niet in de buitenwijken van de stad.

Niet zoodra was het bericht van het ontstaan van deze organisatie, de „Bende van het Kwade Oog” geheeten, te Londen bekend geworden, of Raffles nam zich voor een spaak in het wiel te gaan steken, uitsluitend gedreven door zijn zucht naar avonturen, want in den grond was het hem tamelijk onverschillig, wat er met de bankiers en de rijkaards van New-York en andere Amerikaansche steden geschiedde.

Maar de methodes van de bende stuitten hem ten zeerste tegen de borst en toen het ook nog bleek, dat één van zijn doodsvijanden, die hem reeds te Londen had bestreden, naar New-York was vertrokken om daar zijn duivelsch genie in dienst te gaan stellen van de bendeleden — toen was zijn besluit genomen en begaf hij zich op zijn beurt, door Charles Brand en Henderson vergezeld, naar de Vereenigde Staten.

En toen mocht het dezen man, door slechts twee vrienden geholpen, gelukken, om een einde te maken aan het bestaan van deze gevaarlijke bende en haar aanvoerders allen te ontmaskeren, den chef inclus, die niemand anders was dan de eigen neef van een der rijkste zakenlieden van New-York, den staalkoning Peter Vandijke.

Vele maanden had men niets meer van het bestaan der bende vernomen, het aantal misdaden was aanzienlijk afgenomen, en men meende, dat het nu wel gedaan was met de nachtelijke aanrandingen, de bommenaanslagen en de gevaarlijke revolvergevechten in stampvolle café's.

Maar plotseling kwamen weer geruchten opduiken, die er op schenen te wijzen, dat er opnieuw een man was opgestaan, die zich tot taak had gesteld, de „Bende van het Kwade Oog” nieuw leven in te blazen.

Reeds hadden enkele bankiers weder de geheimzinnige waarschuwingen ontvangen, waardoor maanden geleden de beruchte bende schrik en angst had weten te verspreiden en die evenals toen ondertekend waren met een in rooden inkt geteekend oog, dat een wreede boosaardige uitdrukking had en men meende niets anders, of de ellende zou weder van voren af aan beginnen.

En nauwelijks was dit Raffles ter oore gekomen, of hij had zich weder reisvaardig gemaakt en alles in gereedheid gebracht, om, wanneer het noodig mocht zijn, aanstonds krachtig tegen de bandieten te kunnen optreden.

Want Raffles had verscheidene pijlen op zijn boog, en de Sperwer was niet het eenige machtige wapen, waarover hij beschikte.

Neen, reeds een week geleden, toen de eerste geruchten van de wederopleving der actie van de gevaarlijke bende in de Engelsche pers verschenen, had hij met zijn beide trouw metgezellen zijn duikboot, de „Bruinvisch” in slechts vijf dagen van een Engelsche haven weten over te brengen naar een hem alleen bekende baai op New-Foundland, waar zij rustig bleef liggen, en daar ook zou blijven, tot de omstandigheden het noodig zouden maken zich van dit vaartuig te bedienen, dat eveneens ontsproten was aan het geniale brein van den Grooten Onbekende en onder water even snel liep als de snelste torpedojager van de Engelsche marine, dat wil zeggen zeven en dertig knopen, terwijl het aan de oppervlakte een snelheid kon ontwikkelen grooter dan die van de allersnelste racebooten, even groot als van een sneltrein dus.

Met een der vlugste booten van de White Starline waren de drie mannen weder naar Londen teruggekeerd, om opnieuw den oceaan over te steken, maar ditmaal met de wonderlijke vliegmaschine en nog aanzienlijk veel sneller.

Want de „Sperwer” was des morgens om zes uur op het vliegveld te Hendon opgestegen, en nog geen volle twaalf uur later zweefde zij reeds boven Long-Island, het smalle, in de lengte uitgerekte eiland, dat voor New-York is gelegen.

De drie luchtreizigers hadden hoog boven de wolken de lunch gebruikt, en wel een warme en zeer smakelijke lunch, want niets was gemakkelijker dan met behulp van de electriche oven alles te koken of te braden, wat er aan levensmiddelen aan boord van de vliegmaschine was.

Maar ofschoon New-York reeds in het gezicht kwam en de monsterachtig hooge wolkenkrabbers zichtbaar waren, vloog Raffles rustig voort, liet de machine een grooten boog beschrijven en zette koers naar New-Haven, een badplaats op een twintigtal kilometers ten Noord-Oosten van New-York gelegen en welke men gemakkelijk per spoor of per electriche tram kan bereiken.

Hij wist dat zich daar ter plaatse een groot vliegveld bevond, waar het hem gemakkelijk zou vallen, zijn machine in een der loodsen onder te brengen.

Tien minuten later daalde de „Sperwer” in onberispelijken zweefval op het prachtige gelijke grastapijt neder.

Aanstonds kwamen er beampten toesnellen, waaronder eenige douaniers, en nadat de reizigers waren uitgestapt, moesten zij naam en kwaliteit opgeven, de reden van hun komst, en andere bijzonderheden, om tenslotte een groote waarborgsom te storten.

Te dien tijde hadden er nog slechts zeer weinige vluchten over den Oceaan plaats gehad, en daarom deed Raffles, wat hij reeds bij vroegere gelegenheden gedaan had, hij gaf voor uit Canada te komen en Engelsch sportsman te zijn, die louter voor zijn genoegen vloog.

Henderson ging door voor zijn mechanicien en Charles Brand voor een sportvriend.

En daar de douanebeampten volstrekt geen reden hadden om aan de waarheid van deze opgaven te twijfelen, daar de vliegmaschine volstrekt geen contrabande aan boord had, alleen maar wapens, levensmiddelen en een paar valiezen met kleedingstukken, zoo duurden de formaliteiten van de inkleding maar

kort, en een paar flinke fooien hielpen niet weinig mede het vertrek naar New-York van de drie mannen te bespoedigen, zoodra de vliegmaschine veilig was opgeborgen.

Voor een ontdekking van zijn geheim behoefde Raffles niet te vreezen, want de machine was zoodanig gebouwd, dat men slechts zeer moeilijk bij de eigenlijke machinerie kon komen, terwijl de geheimzinnige accumulator omgeven was door een kast van aluminium.

„Wij moesten maar een eind wandelen”, stelde Raffles voor, zoodra de drie mannen het vliegveld verlaten hadden, na hun valiezen te hebben toevertrouwd aan de zorg van een kruier. „Het is en blijft nog altijd een heele reis en onze spieren zullen wel stijf geworden zijn!”

„Ik vind het voortreffelijk, het is hier verrukkelijk!” merkte Charles op.

En hij had gelijk, want New-Haven was zeker een van de aantrekkelijkste badplaatsen in dit gedeelte van de Vereenigde Staten.

De wegen zijn er breed, uitstekend onderhouden en met palmboomen omzoomd, het strand is prachtig gelijk en vlak, men vindt er schoone bosschen en hooge heuvelen, van welker top men een onvergelykelyk uitzicht heeft over de baai en over de weelderige akkers in het Westen.

Het zeizoen was op zijn hoogste punt en het krioelde in de badplaats van zomergasten en ook van dagjesmensen, want het was Zaterdag en de bewoners van New-York waren de stad bij duizenden ontvlucht, zoodra zij winkel of kantoor hadden kunnen verlaten, teneinde aan den oever der zee wat frissche lucht te gaan ademen.

Het was, volgens den Amerikaanschen tijd, één uur in den middag, en juist begonnen de eerste trams en treinen propvol plezierreizigers aan te komen.

„Het is een eigenaardige gewaarwording”, zeide Charles lachend, „dat wij in werkelijkheid bijna twaalf uren over den afstand hebben gedaan, maar als wij ons horloge dadelijk na aankomst gelijkzetten met de klokken in dit land, dan lijkt het, of de tocht maar zes uren geduurd heeft”.

„Dat is heel eenvoudig het gevolg van het feit, dat wij met de zon meevlogen!” antwoordde Raffles. „Iets dergelyks overkwam den held van het verhaal van Jules Verne, dat „De reis om de wereld in tachtig dagen” is geheeten. Philius Fogg meende reeds, dat hij een dag te lang over zijn reis had gedaan, en ter elfder ure schoot hem te binnen, dat hij een vollen dag had uitgewonnen, omdat hij al dien tijd de zon tegemoet had gereisd, en er nooit aan gedacht had, zijn horloge te verzetten”.

„Weet u, wat mij invalt, Mylord?” vroeg Henderson, die ernstig scheen te hebben nagedacht.

„Laat eens hooren, James!” zeide Raffles.

„Ik bedenk daar Mylord, dat wij, als wij ons hielden aan den tijd van de landen, welke wij bezoeken, om de tien minuten zouden moeten lunchen! Het is nu pas één uur, en ik heb toch nog geen honger!”

„Daarom zullen wij ons ook maar liever aan onze maag houden als tijdregelaar, James” hernam Raffles glimlachend. „Als jullie het goed vinden, zullen wij nu maar rustig den tijd van het diner afwachten, den Amerikaanschen tijd.”

HOOFDSTUK II.

NAAR DE PRAIRIËN.

Dien middag lazen de twee vrienden heel wat dagbladen, maar geen van alle bevatten nieuwe mededeelingen over de daden van de „Bende van het kwade Oog”.

„Het is misschien niet in den vorm,” zeide Raffles met een zucht, „maar eigenlijk stelt mij dit wel een weinig te leur! Ik had eigenlijk gehoopt, dat ik weder eenige spannende avonturen zou beleven, ter afwisseling van mijn kleine ondernemingen in Londen en elders in Engeland!”

„Ik zou maar niet op de gebeurtenissen vooruitloopen, Edward!” zei Charles. „Dit is misschien de stilte, die aan den storm vooraf gaat”.

„Nu, wij zullen het maar afwachten!” zeide Raffles. „Het is hier mooi, het is nu juist midden in het seizoen, en in Engeland had ik toch waarschijnlijk ook een paar dagen vakantie genomen!”

Maar of de bende van „Het kwade Oog” het er om deed, ook den volgenden dag gebeurde er niets bijzonders.

Wel nam de politie een paar gevaarlijke boosdoeners in arrest, die op heeterdaad betrapt werden bij het overvallen van een nachtelijken wandelaar en toen scheen het eensklaps, alsof er aan het bestaan van de bende een einde was gekomen.

„Ik geloof dat het imitatie-bandiëten waren, Mylord!” merkte Henderson den derden dag van het verblijf der drie mannen te New-Haven, vol minachting op.

„Of zij hebben je komst op de een of andere wijze ontdekt, Edward!” zeide Charles lachend. „Hoe het ook zij, ik gevoel mij hier zeer opgewekt en ik zou met genoegen een paar weken willen blijven, mij alleen bezighoudende met baden en de andere gemakkelikheden, welke deze badplaats in zoo ruime mate oplevert. De omstreken zijn verrukkelijk schoon, men ademt hier gezondheid bij volle teugen in, wat kan men meer verlangen?”

„Verandering!” antwoordde Raffles lakoniek.

„Verandering?” herhaalde Charles hoofdschuddend. „Je bent een merkwaardig mensch! Je schijnt nooit tevreden te zijn! Je haakt

altijd naar afwisseling en ik geloof, dat je je zelfs in het paradijs na een paar dagen zou hebben verveeld!”

„Zeker, beste Charles”. En dat is immers ook niet te verwonderen! Zelfs de meest volmaakte schoonheid gaat op ons drukken, loodzwaar, wanneer wij al te lang van haar blijven genieten. En bovendien was de conversatie, indien ik mij niet vergis, daar ter plaatse tamelijk beperkt. Er waren verder geen brandkasten, geen gierige bankiers, geen woekeraars, geen valsche spelers....”

„Maar er waren ook geen armen, Edward!” viel Charles hem in de rede. „Er waren geen ellendigen en nooddruftigen, die je zou behoeven bij te staan.”

„Dat is waar, maar wie zegt je, dat ik mijn opwindende sport zou laten varen, wanneer er geen ongelukkigen meer te helpen waren?”

„O, maak je zelf toch niet zwart, Edward!” riep Charles uit. „Ik weet zeker dat je het zoudt doen. Je hebt me zoo menigmaal gezegd, dat je eenig motief was: hulp en bijstand brengen aan hen, die door de onrechtvaardigheid van de hedendaagsche maatschappij verdrukt worden, honger lijden en niets van alle schoonheden van het leven kunnen genieten.”

Raffles gaf hier geen antwoord op, maar staarde in gedachten voor zich uit.

Maar na eenigen tijd hief hij het hoofd weder met een ruk op en zeide op geheel veranderden toon:

„Mij dunkt dat wij eens een kijkje moesten gaan nemen in Texas!”

„Waarom juist in Texas?” vroeg Charles verwonderd.

„Daar is thans het leven op de veefokkerijen in volle fleur. De ossen en buffels worden nu bijeen gedreven om geleidelijk naar de slachterijen te worden gevoerd en de cowboy's hebben volop werk. Ik wilde gaarne mijn vriend Jim Turner weder eens de hand gaan drukken!”

Is dat de cowboy, die ook wel eens in Europeesche Circussen optreedt en dan het publiek verrast door zijn behendigheid in het werpen

van de lasso en het berijden van wilde paarden?"

„Juist! Maar hij houdt dat leven nooit lang vol, hij verlangt altijd weder naar zijn prairiën, zijn buffels en de helm van Texas terug."

„Weet je wel zeker, dat je hem daar nu zult vinden?"

„Zeker ben ik er niet van, maar wij kunnen het in ieder geval probeeren, want wij hebben immers niets te verzuimen?" zeide Raffles schouderophalend. „Mocht er zich hier inderdaad nog iets voordoen, waardoor onze tegenwoordigheid gewenscht is, dan belet niets ons, dadelijk weder te vertrekken, want wij zullen er dat spoedig genoeg vernemen!"

„Wij gaan er dus gezamenlijk heen?"

„Tenminste, wanneer je niet liever hier blijft!" antwoordde Raffles. „Ik kan mij wel begrijpen, dat voor iemand van jouw jaren de aanblik van al die gratiën, die hier iederen dag in zee baden, hartverheffender is, dan het zien van de onmetelijke kudden runderen en van de ruwe cowboys."

„Jij praat, alsof je een bejaard man was. Edward!" riep Charles lachend. „Maar je weet wel, dat ik je heel graag zal vergezellen en dat mijn liefde voor het mondaine badleven nu niet zoo bijzonder groot is! Wanneer wil je vertrekken?"

„Wat dunkt je van morgen?"

„Ik vind het uitstekend en zal James zijn instructies geven! Hoe wil je reizen?"

„Natuurlijk niet met de vliegmaschine, want die moet maar liever blijven waar zij is. Er zal daar wel geen gelegenheid zijn om haar behoorlijk onder dak te brengen. Wij zullen maar met den trein gaan, zoover als wij kunnen en dan verder te paard en denk ook niet, dat ik het je gemakkelijk zal maken, Charles. Mijn doel is, een weef of veertien dagen lang het echte leven van den cowboy mee te maken, en ik geef je de verzekering, dat dat heel wat van je weerstandsvermogen zal vergen! Zij zitten soms dagen lang in den zadel, en het komt vaak voor, dat zij zittend op den rug van het paard slapen! Zij eten, als er wat te eten valt en zij moeten zelf voor hun kostje zorgen, zij overnachten in de open lucht en als er een paard wegloopt, moeten zij soms honderden mijlen rijden om het weer op te vangen!"

„Nu, dat zal tenminste een behoorlijke afwisseling zijn, waarnaar je zoo verlangt!" zeide Charles lachend. „James gaat natuurlijk ook mee?"

„Dat spreekt van zelf!"

„Hoe kom je aan de noodige kleeren? Wij zullen moeilijk in een witte pantalon en met strandschoenen daar heen kunnen gaan!"

„Wij zullen daarginds alles kunnen koopen, wat wij nodig hebben, tot paarden inclus. Gelukkig zijn die dieren daar niet duur en voor vijftig dollar heeft men al een heel goed paard."

„Dan blijft het afgesproken, Edward, morgen vertrekken wij naar Texas!"

Toen de beide vrienden dit gesprek met elkander voerden, wandelden zij langzaam over de groote strandboulevard, waar het juist op dit oogenblik zeer druk was.

Zij richtten hun schreden naar het hotel, waar zij waren afgestapt en gebruikten daar den maaltijd.

Dien avond begaven zij zich vroeg ter ruste, want zij zouden den volgenden dag bij het kriecken van den ochtend moeten opstaan, teneinde bijtijds in den trein te kunnen stappen, die hen naar Texas zou brengen.

Charles had Henderson reeds op de hoogte gebracht en zooals hij wel had kunnen vermoeden, was de reus bijzonder in zijn nopjes over dit uitstapje, want voor hem had het leven in een mondaine badplaats volstrekt geen aantrekkelijkheden.

Den volgenden morgen om vijf uur ontwaakten de drie mannen, en kleedden zich snel aan, na zich door een bad te hebben verfrist.

Er liep nog geen trein, maar zij hadden gezorgd voor een auto en zij bereikten het groote station te New-York bijtijds om plaats te kunnen nemen in den trein, die hen door de schoonste gedeelten van de Vereenigde Staten, over Baltimore, Richmond, Mont Gomery, Jackson en Long View tot in het hartje van Texas zou brengen.

Het was een lange reis, waarover zij minstens eenige dagen zouden doen.

Zij hadden natuurlijk ook met een auto kunnen reizen, maar hun eigen wagens waren in Engeland achtergebleven en Raffles had geen lust een auto te huren, die hem daarginds waarschijnlijk maar tot last zou zijn geweest.

De trein vertrok precies op tijd, vrij goed bezet en de drie mannen hadden zich zoo gemakkelijk mogelijk ingericht in een compartiment van den Pullman-Car.

Nu en dan begaven zij zich naar het breede achterbalcon, vanwaar zij een ruim uitzicht hadden over het verrukkelijke landschap, waardoor de trein voortsnelde.

Spoedig kwamen in het Westen de toppen in het gezicht van de Alleghany Mountains en

de reizigers, die het schouwspel nog nooit genoten hadden, verdrongen zich aan de portier-raampjes.

En steeds snelde de trein voort, den geheelen dag, slechts aan de voornaamste stations stilhoudend.

De machine werd pas laat in den middag verwisseld tegen een andere en 's avonds trokken de meeste reizigers zich spoedig terug in hun slaapcompartimenten.

De moderne Pullman Cars zijn zeer geriefelijk ingericht, en om tien ure was alles in den langen trein ter ruste, of althans had iedereen zijn slaapstede opgezocht en de gordijntjes daarvoor dichtgetrokken, afschoon er zeker heel wat personen waren, voor wie deze soort van nachtrust nog ongewoon was en die zich dan ook den volgenden morgen in den grooten eetwagen met bleeke gezichten en donkere wallen onder de oogen zouden vertoonen.

Toen Raffles en zijn reisgezellen den volgenden dag ontwaakten, snelde de trein reeds door den staat Alabama.

De stad Selma was reeds gepasseerd en aanstonds zou Jackson bereikt worden.

De negerbediende van den spijswagen kwam hen waarschuwen, dat hun ontbijt gereed was en de drie mannen begaven zich daar heen en nuttigden met smaak hun ontbijt, ofschoon dat al niet veel beter was dan de meeste maaltijden, welke men u in de doorgaande treinen van Amerika pleegt voor te zetten.

Reizigers stapten in en uit en dat was de eenige afwisseling op dien dag.

De trein snelde door den staat Mississippi en door dien van Louisiana en des avonds omstreeks zeven uur bereikte hij de stad, welke Raffles zich als einddoel had gesteld, St. Antonio, niet ver van de Mexikaansche grens.

De drie reizigers stapten met nog enkele anderen uit, en verlieten het eenvoudige, houten station, in alles gelijkend op ieder ander station in deze streek.

Er luierden eenige baliekluiers op de houten treden, die het station van het plein scheidde, waaraan het gelegen was, en die de reizigers met onverschillige blikken opnamen.

Maar Raffles en zijn metgezellen schenen toch door hun uiterlijk en hun bagage een weinig meer hun belangstelling te wekken, en een hunner gaf zich zelfs de moeite op te staan, zonder echter het strootje uit den mond te nemen, dat als tusschen zijn lippen zat vastgelijmd, en te vragen:

„Naar een logement brengen mijnheer?”

„Dank je vriend,” antwoordde Raffles, die

er de voorkeur aan gaf, zelf zijn hotel uit te zoeken, in plaats van dit op te dragen aan een man, die wellicht door een van die inrichtingen was aangesteld, om de reizigers te lokken.

De drie mannen namen dus zelf hun zware valiezen op, en richtten hun schreden stadwaarts.

St. Antonio is niet groot, maar men vindt er toch vrij veel steenen huizen, en een groot aantal goede winkels, en zelfs een soort bazar, waar men allerlei voorwerpen kan koopen, van zadels af tot potten en pannen toe, en voorts revolvers, geweren, patronen, touwwerk, koffers, tinnen eetgerei, om op reis mede te nemen, opvouwbaar tenten, houweelen, paardentuigen, meubelen en andere dingen.

Een paar huizen van dezen bazar verwijderd, die in het midden van de hoofdstraat lag, verhief zich een vrij groot huis, het grootste hotel van de stad.

De drie mannen zouden eerst een dag uitrusten, alvorens hun tocht voort te zetten.

Reeds kwam er een soort huisknecht toelopen uit de breede openstaande deur, waartoe een soort houten terras van drie treden toegang gaf, om de reizigers van hun valies te ontlasten.

De man was waarschijnlijk bovendien ook nog paardenknecht, want hij droeg een lederen broek, en groote sporen aan zijn schoenen met zware zolen.

Hij had een blauwe trui aan, die zijn krachtige gestalte goed deed uitkomen en een rooden zakdoek losjes om den hals geslagen.

Toen de drie mannen het hotel binnestapten, kwam daar juist de eigenaar aan, een zware, grofgebeende baas, met een groote sombrero achter op het hoofd geschoven en een dikke sigaar tusschen de lippen geklemd.

De sigaar brandde niet, maar de logementhouder deed toch, alsof hij zwaar dampte, een gewoonte, welke men meer aantreft in Amerika, waar de rookbare sigaren zeer duur zijn.

„Hebt gij nog een paar kamers voor heden nacht, mijn heer?” vroeg Raffles.

„Dat zal wel gaan, vreemdeling!” antwoordde de hotelier, terwijl hij de gasten met het oog van een kenner monsterde.

„Kunnen wij ons dadelijk wat verfrisschen?”

„Dat spreekt van zeli. Een badkamer zult gij hier wel niet verwachten, maar op de binnenplaats is de pomp!”

„Voortreffelijk!” antwoordde Raffles, die de gewoonte in dit atgelegen gedeelte van de Unie zeer goed kende en wel wist, dat hij er niet

op behoefde te rekenen, hier al die honderden zaken aan te treffen, die het verblijf in een groot hotel in een der voorname Amerikaansche steden zoo aangenaam maken.

De huisknecht sleepte, door Henderson geholpen, de zware valiezen naar een paar logeerkamers op de eerste verdieping, die er niet al te kwaad uitzagen.

Dadelijk ontdeden zich de reizigers van hunne reisjassen, wierpen ook hun boorden af en trokken naar het binnenplaatsje, waar zij het hoofd onder een frisschen straal water uit de pomp hielden en zich op deze primitieve wijze reinigden.

Het uur voor het diner sloeg spoedig en nadat zij dit gebruikt hadden, vroeg Raffles aan den hotelier het adres van een goeden paardenkoopman.

Daarbij bleek het, dat de brave man er zelf in handelde en dat zijn stal vlak naast het hotel gelegen was.

Hij bracht er de drie reizigers heen en spoedig

was men het eens over den aankoop van drie flinke paarden, niet al te groot, maar buitengewoon sterk, vol uithoudingsvermogen, bijzonder vlug en waarvan er een zelfs het zware gewicht van Henderson met gemak zou kunenn dragen.

Zoodra de paarden waren gekocht, leidden de drie mannen ze aan den toom tot voor den bazar en daar kochten zij de noodige zadels en tuigen, die ter plaatse pasklaar werden gemaakt.

Raffles was deskundige en wist, dat niets een paard meer vermoeit dan een slecht passend zadel.

Verder werden er nog een paar goede geweren gekocht, benevens een hoeveelheid patronen, twee duizend stuks per hoofd, wat niet eens veel was in een land als dit, en daar het nu reeds negen uur was geworden, begaven de drie mannen zich naar hun hotel terug, waar zij zich reeds een uur later ter ruste begaven.

HOOFDSTUK III.

ONDER DE COWBOYS.

Den volgenden morgen stonden zij zeer vroeg op en nuttigden het stevige ontbijt, dat in de gelagkamer voor hen was klaargezet bij een der vensters.

Er bevonden zich daar reeds heel wat reizigers van den meest uiteenlopenden aard, Indianen, halfbloeds of Mestiezen, Mexicanen, in hun schilderachtige kleederdracht, cowboys, paardenhandelaren, veefokkers, grondbezitters en voorts eenige lieden van een vrij ongunstig type, zooals men er in deze streek tamelijk veel aantreft.

Zij praatten er luid door elkander en vloekten en dronken stevig, al was het ook pas zeven uur in den morgen.

Op het erf voor het logement stonden een twintigtal paarden, gepakt en gezadeld.

Het was zeker een belangwekkend schouwspel en de drie mannen keken er vol aandacht naar terwijl zij zich het geroosterde brood, de biefstuk en gebakken visch uitstekend lieten smaken.

Zoodra zij gereed waren, begaven zij zich opnieuw naar den bazar, teneinde zich daar te voorzien van kleederen, die meer geschikt zouden zijn voor hun doel, dan de kleedingstukken, welke zij thans droegen.

Zij schaften zich truien aan van grijze wol, waarvoor zij dertig dollars moesten neertellen, een sterke rijbroek, met leder gevoerd en versierd met een reep schapenvacht, rijlaarzen, sterke handschoenen met hooge kappen, die moesten dienen om den pols te beschermen tegen het schuren van de lasso's, een slappen vilten hoed, en een van die groote roode zakdoeken, welke de cowboy bij voorkeur om zijn hals bindt.

Een breede riem om er de revolvertasch aan te kunnen bevestigen en een sterke lasso voltooiden hun uitrusting.

Zij waren nu gereed om hun reis aan te vangen en pas toen de paarden gezadeld voor de deur stonden, vroeg Charles:

„Nu zou ik eigenlijk wel eens willen weten, waar wij heen gaan!”

„Naar Bandera!” antwoordde Raffles.

„Waar ligt dat ergens?”

„Omstreeks honderd kilometer ten Noordwesten van St. Antonio. Wij behoeven slechts den oever te volgen van de rivier, die langs beide plaatsen loopt, en die op eenige tientallen mijlen ten noorden van Bandera ontspringt.”

„En denk je daar Jim Turner te vinden?”

„Daar was hij tenminste nog een paar maanden geleden. Misschien heeft zijn wispelturige aard hem reeds doen vertrekken, maar anders zullen wij hem daar aantreffen.”

„Wat is Bandera voor een stad?”

„Het is geen stad, maar een kleine plaats van een paar duizend inwoners, wat wij dus een dorp zouden noemen. Het is daar een heel eigenaardige vlottende bevolking, want des winters zul je er misschien niets anders vinden dan vijfhonderd inwoners, die er de vaste kern van vormen, de anderen komen pas des zomers”.

„En wie zijn die anderen?”

„Louter cowboys met hun nasleep van dansmeiden, spelers, gelukzoekers en marktkramers”

„En waar bergt men al die lieden?”

„O, zij slapen in tenten, of in haastig gebouwde barakken, of zij nemen hun intrek bij de inwoners, die er op zijn ingericht om een kleine kamer af te staan. Maar als het seizoen op zijn hoogst is, dan blijven zij wel eens een week of langer weg, en kampeeren te midden van hun vee. Je zult zien, dat het een eigenaardig plaatsje is, iets in het genre van hetgeen wij niet eens zoo lang geleden in de barre sneeuwwoestijn van de Yukon hebben gezien. Het gaat er nog alleen tamelijk primitief toe — de menschen zijn er primitief en ook de zeden en gebruiken.”

„En denk je daar bericht van Jim Turner te krijgen?”

„Ja, men kent hem er goed. En nu op weg, wij behoeven ons niet te haasten en kunnen desnoods drie dagen over den weg doen.”

De drie mannen namen afscheid van den logementhouder, die de valiezen zou houden,

tot de reizigers weer terugkeerden, stegen te paard en reden weg.

En aanstonds gevoelden zij weder hoezeer de gang van het halfwilde Amerikaansche paard, de mustang, verschilt, van dien van het goed afgerichte Europeesche rijpaard.

De geliefkoosde gang van een mustang is de galop, zijn draf is stootend en zeer kort, en de ruiter, die er niet aan gewend is, wordt danig dooreen geschud.

Maar in den galop is het Amerikaansche prairiepaard niet te overtreffen, want het werpt de beenen nooit te hoog op en heeft een gelijkmatigen, niet te langen galopsprong, waardoor de rug bijna steeds op dezelfde hoogte boven den grond blijft.

De drie mannen droegen, behalve hun wapens een zak over den rug, waarin levensmiddelen voor eenige dagen waren gepakt, brood en vleesch, terwijl Henderson zich bovendien voorzien had van een zakje meel, een pas en een waterketeltje, voorwerpen, welke onmisbaar zijn voor den reiziger, die deze streken bezoekt, en zich van den spoorweg en de groote steden verwijdert.

Aan den zadelknop hing de zware tasch met patronen en toch schenen de rijdieren het gewicht op hun rug niet te voelen en snelden opgewekt voort.

Zij bevonden zich in een der schoonste streken van Texas.

Aan hun rechterhand stuwde de rivier hare klare golven voort en aan de linkerzijde verhieven zich beboschte heuvels, nu en dan afgewisseld met de vruchtbaarste akkers, welke men zich kan voorstellen.

Ook liep de weg langs heerlijke boomgaarden, die in vollen bloei stonden en ook langs heuvels, dicht met wijnstokken beplant.

De lucht was zuiver en men kon zich nu en dan als in Italië verplaatst wanen.

De weg waarover de paarden voortsnelden, zou in Europa waarschijnlijk zijn afgekeurd, maar hier gold hij zeker als voortreffelijk.

Het was een kleiweg, die des zomers zeker voordeelen had, maar des winters steeds in een afschuwelijke modderpoel veranderde.

Na twee uren rijdens hadden de paarden een afstand van vijf en twintig kilometer afgelegd en zij waren blijkbaar volstrekt niet vermoeid.

Het was echter nu reeds duidelijk te zien, dat men zich van de bewoonde wereld verwijderde, want het aantal moestuinen en boomgaarden nam voortdurend af en de streek werd wilder.

Men naderde nu het gebied, waar zich hooge, woeste rotsen verhieven en menigmaal steeg de weg aanzienlijk en lag de rivier diep onder de reizigers.

Maar ook als klimmers bleken hun rijdieren uit te munten, want zij klauterden als berggeiten tegen de hellingen op.

Dien dag werd halt gehouden te midden van een schoon bosch van hooge, statige pijnboomen.

De paarden werden ontzadeld en gekluisterd.

Charles begon een vuur aan te leggen en Henderson maakte zich gereed zijn kundigheden als kok ten toon te spreiden.

Daar zij volstrekt niet van zins waren, zich buitensporig te vermoeien, besloten de drie reizigers de rest van den dag op dezelfde plek te blijven en zichzelf en de paarden rust te gunnen.

De rivier stroomde op nauwelijks twintig meters afstand voorbij en zij verfrischten zich door een bad in het verkoelende nat.

Vervolgens werd de maaltijd gebruikt, de pijpen werden opgestoken, de drie mannen strekten zich languit in het hooge gras en genoten zwijgend van de indrukwekkende pracht, welke de natuur hier tentoon spreidde.

Nu en dan ving hun oor een ver verwijderd gerommel op, als van een opkomend onweer.

Henderson keek de eerste maal vol verbazing naar de helderblauwe lucht en vroeg :

„Is dat niet zonderling, Mylord, dat het begint te onweren ?”

„Het is geen onweer, James, wat je daar hoort is het geloei en getrappel van tienduizenden ossen, die misschien op een afstand van vijf kilometer hier vandaan worden bijeen gedreven.”

„Wel verbazend, maakt dat zooveel lawaai ?” riep de brave reus verwonderd uit.

„Dat doet het, James ! De grond dreunt er soms vele mijlen in het rond van !”

„Is het niet gevaarlijk zich tusschen die kudden te begeven, Mylord ?” ging Henderson voort.

„Onder normale omstandigheden niet, maar als de kudde door het een of ander in opwinding raakt, of wanneer er zich vele wilde buffels onder bevinden en wanneer er ontstaat, wat de Spanjaarden een „Stampede” noemen, dan verkeerden de cowboys menigmaal in groot gevaar te worden doodgedrukt, met paard en al.”

De zon was intusschen ondergegaan en de reizigers spreidden hun nachtleger nadat de paarden stevig waren gekluisterd, zoodat zij niet konden wegloopen.

„Moet er niet gewaakt worden, Mylord”, vroeg Henderson, voordat hij zich in zijn warme deken wikkeld.

„Dat is hier nog niet noodig, James, maar verder Westwaarts zou het toch misschien wel aanbeveling verdienen, des nachts een oogje in het zeil te houden. Weliswaar staat hier nog altijd de doodstraf op het stelen van een paard, maar het wordt desniettemin nog veel gedaan door behendige paardendieven, die soms met een convooi van twintig en meer dieren aan den haal gaan en ze in veiligheid weten te brengen.”

Het duurde niet lang, of de drie mannen waren ingeslapen, maar met het geweer onder het bereik van hun hand, want voorzichtigheid was in ieder geval geboden.

Bij het kriecken van den dag ontwaakten zij weder en het eerste wat zij deden was hun kleederen van zich te werpen en onder te duiken in de kristalheldere golven van de rivier, die hier ter plaatse niet zeer diep was.

Zij kleedden zich weder aan, ontbeten, pakten hun bagage bijeen, zadelden de paarden en zetten hun tocht voort.

„Hoever zijn wij nu eigenlijk ?” vroeg Charles nadat zij eenigen tijd gereden hadden.

„Volgens de mijlpaaltjes, moeten wij reeds meer dan de helft van den weg hebben afgelegd en als er niets tusschen beide komt, kunnen wij nog voor het middagmaal Bandera hebben bereikt.”

Gedurende dien dag werden de aanwijzingen telkens talrijker, dat zij het gebied van de Ranchos naderden, de uitgestrekte boerenplaatsen, waar behalve aan landbouw voornamelijk aan veeteelt wordt gedaan en waar een enkele landeigenaar soms honderden Hectaren grond zijn eigendom kan noemen.

Men kwam dien dag verscheidene kudden runderen tegen, die soms in zeer grooten getale door slechts twee cowboys in bedwang werden gehouden.

Deze draafden achter de kudden aan, onder het uitstooten van voor den vreemdeling onverstaanbare klanken, maar die door de ossen en koeien zeer goed schenen te worden begrepen.

Week er soms een van de kudden van het rechte pad af, dan bracht een van de cowboys zijn paard in galop en bracht het dier door eenige kreten of door een slag met de lange zweep aan het verstand, dat het verkeerd deed.

Het woud lag reeds ver achter hen en alle kanten strekten zich de prairiën uit, toen de

reizigers dien dag stilhielden om te rusten en den maaltijd te gebruiken.

Eenige uren, nadat zij weder waren opgestegen en toen de zon naar de kim neigde, reden zij ongeveer met een dertigtal joelende en schreeuwende cowboys het plaatsje Bandera binnen.

Hier waren de huizen uitsluitend van hout en de meeste waren uit ruwe boomstammen opgetrokken, slechts enkele uit gezaagde planken.

Zelfs het huis van den burgemeester, die tegelijkertijd sherif was, was uit ruw gehakte stammen van pijnboomen opgetrokken.

Met den tierenden groep cowboys, die blijkbaar zeer verheugd waren over het afloopen van hun dagtaak, bereikten de drie mannen, wat men zou kunnen noemen het hoofdplein van het dorp, waar de huizen ver uit elkander lagen, zooals in deze streken algemeen gebruikelijk is, met het oog op het groote brandgevaar, en ook omdat er ruimte in overvloed was.

De drie vrienden waren nog besluiteloos, wat zij zouden doen, toen hun aandacht werd getrokken naar den kant van den samscholenden troep koeienherders.

Zij waren nog geen van allen afgestegen en leken wel samen te dringen om een enkelen cowboy, die zich in het midden van den kring bevond en het kwam Raffles nu voor, alsof hem alleen het gejoel en geschreeuw van de ruwe knapen gold.

Zij kwamen onwillekeurig een weinig naderbij en konden nu den man goed zien.

Hij kon hoogstens vijf en twintig jaar zijn en het was duidelijk te zien dat hij of lijdend moest zijn of nog niet lang zijn tegenwoordig beroep kon uitoefenen, want zijn gezicht was bleek, van die bleekheid, welke men alleen in de groote steden aantreft.

Van vrees of angst was het zeker niet, want er lag een vastberaden, ja een koele uitdrukking op en zijn oogen keken onbevreesd rond.

Het was het gelaat van een heer, dat was de eerste indruk, dien Raffles kreeg, een fijn, aristocratisch gezicht, met eenigszins weeke trekken, zorgvuldig gladgeschoren, met gave, sterke tanden en volle, roode lippen.

Het gelaat had zelfs iets meisjesachtigs, telkens als er een glimlach over heen vloog bij het hooren van een of anderen kernachtigen uitroep, door een der hem omringende mannen geslaakt, en blijkbaar aan zijn adres bedoeld.

Zijn kleederen waren nog weinig versleten, in tegenstelling met die van de cowboys, die hem omgaven, en die maar al te duidelijk de

sporen aanwezen van een langjarig gebruik.

Zij waren nog nergens gelapt, de blauwe trui was nog zonder vlekken, het ledergoed had nog geen scheuren en ook het tuig van zijn paard was blijkbaar nog niet lang gebruikt.

Hij scheen een weinig ongeduldig te wachten, tot men plaats voor hem zou maken, en niet van zins te zijn hiertoe met geweld een poging te doen.

„Moet je niet dadelijk naar huis Kiddy?” schreeuwde een kerel met een ruw gezicht, die het dichtst bij Raffles was.

„Hij zou wel willen, maar hij kan niet!” brulde een ander terug, over de hoofden der anderen heen.

„Ga je niet een glas whisky met ons drinken, Papkind?” schreeuwde een derde. „Ben je bang, dat je er van bederft?”

En daarop bracht een vierde beide handen aan den mond en gilde boven alles uit:

„Ik weet een aardige meid voor je Kid! Het behoeft je maar één woord te kosten! Wil je weer niet? Wat ben jij dan voor een vent?”

Even viel er een stilte en daarop klonk de rustige stem van den bleeken jongen in het midden van den kring:

„Doe voor mij geen moeite, mannen. Ik ga liever mijn eigen weg. En laat mij nu door, want ik ben vermoeid, dat beken ik eerlijk en ik heb rust noodig!”

„Je kunt rusten in de kroeg!” schreeuwde de man, die zooeven met den naam Ted was aangesproken. „Je hebt altijd geweigerd, en nu ga je mee!”

„Neen, Ted, ik ga niet mee!” antwoordde de ander hoofdschuddend.

„Dan kun je hier ook blijven staan, tot je groen ziet! Jongejuffrouwen kunnen wij hier niet hebben! Een cowboy die geen glas brandewijn lust en die geen knappe meid durft zoenen, die moet maar liever bij moeders pappot blijven.”

De jongen met zijn bleek gelaat wierp een blik om zich heen, als om naar een opening te zoeken, maar overal zag hij dreigende of spottende of onverschillige gezichten, maar nergens een gelaat, dat eenige deernis of sympathie uitdrukte.

Op dat oogenblik dreef Raffles zijn paard een weinig naar voren en het volgend oogenblik klonk zijn luide, heldere stem:

„Een oogenblikje, mijn heeren! Wilt gij mij toestaan ook een duit in het zakje te werpen?”

HOOFDSTUK IV.

DE PARIA.

Verbaasd wendden allén het hoofd om in de richting van den man, die deze vraag gesteld had.

En ofschoon hij hun eigen gewaad droeg, ofschoon zijn paard een heel gewoon dier was, opgetuigd volgens de gebruiken daarginds, zoo zagen zij toch dadelijk, dat zij met een vreemdeling te doen hadden, dat wil dus zeggen, met een soort vijand.

Er lag een beminnelijke glimlach op het gelaat van den pas aangekomene, maar in zijn oogen was duidelijk iets te lezen, wat met dien glimlach niet in overeenstemming was.

Een dof gemompel en gefluister ging door de gelederen van de cowboys, maar Raffles deed of hij niets merkte en ging op vriendelijken toon voort :

„Ik kan mij wel bedrogen hebben, maar deze heer schijnt, zooals ik mij heel goed kan voorstellen, naar de rust van zijn eigen kamer te verlangen ! Het is mij niet duidelijk, waarom gij hem wilt beletten, aan dien wensch gevolg te geven.”

„Hij is een snertvent !”

„Hij is een zuigeling !”

„Wat doen wij met zulke dooievisschiesvreters ?”

„Wij willen hem wennen aan een glas goeden brandewijn, dat is alles !”

Dit en nog veel meer werd er door elkander geschreeuwd, maar het antwoord scheen Raffles niet te bevredigen, want hij ging voort :

„Ik kan mij begrijpen, dat gij zelve vermaakschept in de weinige uitspanningen, welke een plaats als deze u kan bieden. Ik heb echter altijd gehoord, dat Amerika een vrij land is en dat iedere burger er vrijheid heeft om te doen en te laten wat hij verkiest ! Waarom zoudt gij dan voor dezen man een uitzondering willen maken ?”

De logica van deze woorden scheen eenigen indruk te maken op de ruwe klanten want sommigen brachten reeds onwillekeurig hun paard achteruit, zoodat er eenige ruimte ontstond.

Dadelijk maakte Raffles hier van gebruik, om zijn paard naast dat van den eenzamen man

te brengen, die met gefronste wenkbrauwen en samengeknepen lippen dit geheele tooneeltje had gevolgd.

Maar Raffles deed alsof hij het niet opmerkte en vroeg :

„Zoudt gij wel zoo goed willen zijn, mijnheer, mij even den weg te wijzen ? Ik zoek een behoorlijk onderdak voor mij en mijn twee metgezellen.”

„Ik wil u gaarne van dienst zijn, en ik dank u ook voor de goede bedoelingen van daareven, maar ik moet u zeggen, dat ik eigenlijk liever mijn zaken alleen afhandel !”

„Wel, wel, u is trotsch, naar ik merk ? Nu, dat is geen kwade eigenschap !” hernam Raffles glimlachend. „Ik wenschte mijn hulp volstrekt niet aan u op te dringen en ik zal u dan ook aanstonds van mijn gezelschap ontslaan, wanneer het u te veel is !”

„Zoo meende ik het niet,” zeide de andere op zachten toon, terwijl er even een blos in zijn wangen opsteeg. „Maar het is niet aange-naam, ten aanschouwe van deze mannen door een vreemdeling te worden bijgestaan, zij houden mij toch reeds voor een zwakkeling, alleen omdat ik niet aan hun ruwe vermaken wil deelnemen !”

Raffles wierp een scherp blik op het gelaat van den jongen man, en maakte bij zich zelf de opmerking, dat hij zeer beschaafd Engelsch sprak, en zeker geen Amerikaan was.

Onder het spreken hadden zij reeds hun paarden vooruit gedreven en het volgend oogenblik waren zij buiten den kring.

Henderson en Charles sloten zich bij hen aan en met hun viere draafden zij zwijgend voort, tot de jonge man zijn paard inhield, met het uiteinde van zijn zweep wees naar een vrij groot houten huis en toen zeide :

„Dit is het logement van Bill Graham. Voor zoover ik weet, is het het beste van de plaats. Mijn naam is Tom Buckler. Ik dank u nogmaals voor uw goede bedoelingen”

En vóór Raffles nog iets had kunnen zeggen, had hij zijn paard de sporen gegeven en was het volgend oogenblik uit het gezicht verdwenen.

„Een rare sinjeur!” bromde Charles. „Een ander zou reden te over meenen te hebben om je dank te zeggen voor wat je gedaan hebt!”

„Nu, zoo bijzonder was het niet, en als je de waarheid wilt hooren, dan waardeer ik het in dien jongen man, dat hij niet als een klein kind behandeld wilde worden door iemand, die hem volkomen vreemd was!”

De drie mannen stegen af, bonden hun paarden aan den paal, welken men tot dat doel voor bijna ieder huis in Texas aantreft en duwde de deur van het logement open, die rechtstreeks toegang gaf tot een groote gelagkamer.

Er zaten daar op het oogenblik een zevental mannen en een vijftal vrouwen waaronder twee nog zeer jong, maar alle gepoederd en geschminkt, gestoken in kleederen die hier zeker chic werden geheeten, maar die aan de drie Engelschen slechts een glimlach ontlokten.

Zij wisten, dat zij hier stonden tegenover eenige van die beklagenswaardige schepsels, die telkens in den zomer naar de streken komen afzakken, waar de cowboys in grooten getale aanwezig zijn, om hun den avond na een dag van zware inspanning, te helpen korten.

In een hoek van de gelagkamer stond een piano, een wrak meubel en daar tegen leunde een harp, terwijl op het gesloten blad een vioolkist stond.

Daartegenover was het buffet, geheel van boomstammen opgetrokken en met stukken spiegelglas versierd en daar troonde de eigenaar van het logement, Bill Graham, een zwaarlijvige Ier, met uitstekende jukbeenderen, en een platten neus.

Hij kwam dadelijk vol ijver van tusschen zijn flesschen en glazen te voorschijn en trad op de drie vreemdelingen toe.

„Nieuwelingen hé?” vroeg hij, terwijl hij Henderson op den schouder klopte.

„Nieuwelingen, vriend!” antwoordde de reus, „maar die roch niet door jou op den schouder geklopt willen worden!”

„Neem me niet kwalijk!” zeide Graham verbouwereerd, terwijl hij de geweldige gestalte van Henderson beschouwde. „Het was niet zoo kwaad bedoeld! Wat kan ik voor jullie doen, boys?”

„Wij willen een of twee kamers,” antwoordde Raffles.

„Voor lang?”

„Voor één of twee weken.”

„Zeker werk gekregen hier in de buurt?”

„Nee, maar wij gaan er morgen op uit!”

„Ga dan maar naar Ryan toe, hij is een

van de grootste veefokkers hier in de buurt, met tachtig duizend stuks vee en hij zal nog wel een paar mannetjes kunnen gebruiken. Er drossen er onlophoudelijk bij hem, want tusschen ons gezegd en gezwezen, hij is een beest!”

„Dat komt er minder op aan!” zeide Raffles lachend. „Betaalt hij op tijd?”

„Nu, dat houdt ook niet over!” antwoordde Graham, terwijl hij zich achter de ooren krabde. „Hij beknibbelt de boys op alles en hij heeft voor alles boetes uitgevonden, maar als jullie dezen knaap hier mee brengt, dan zal hij wel zoete broodjes bakken!”

En weer liet de logementhouder een blik vol bewondering glijden langs de krachtige ledematen van Henderson.

„Waar is de ranch van Ryan ergens?”

„Vijf kilometers hier vandaan, altijd maar de rivier volgen!”

„Zeg eens, kun je me soms vertellen, of bij hem ook een zekere Jim Turner is?”

„Jim Turner? Dat zou ik meenen. Hij komt 's avonds vaak hier!” antwoordde de logementhouder. „Een kranige jongen en een hart als goud!”

„Ik ben blij, dat je zoo over hem denkt!” hernam Raffles. „Hij is een vriend van mij, en ik hoop dat ik hem hadenavond nog zal spreken. En geef ons nu maar wat te eten, want wij zijn hongerig!”

„Dadelijk tot je dienst!” hernam Graham.

En hij snelde de gelagkamer uit, zeker om zijn bevelen te gaan geven, terwijl de drie mannen plaats namen aan een tafel, niet ver van de deur.

De mannen en de vrouwen, die in de gelagkamer bijeen zaten, hadden al dien tijd geen woord gesproken en slechts nieuwsgierig naar de vreemdelingen gekeken, want zelfs de aankomst van drie reizigers was in deze streek, waar zoo weinig voorviel, een heele gebeurtenis.

Een negerbediende kwam even later binnen met eenige schotels, borden en glazen, en de drie mannen nuttigden met smaak het stuk gekookte rundvleesch, het brood en de schapenkaas, die hun werden voorgezet.

En nauwelijks hadden zij den maaltijd beëindigd, of de deur werd open geworpen en daar trad een man binnen, die in grootte niet veel onderdeed voor Henderson en die dadelijk met uitgestoken handen en een blik van groote oprechte vreugde in zijn bruine oogen, op Raffles toekwam.

Maar voor hij nog iets had kunnen zeggen, zeide Raffles op zachten toon tot hem:

„Denk er om Jim, ik reis incognito! Zij behoeven hier niet te weten, dat ik Graaf Palmhurst ben! Noem mij maar, zooals je mij zoo vaak genoemd hebt, Bill Hudson”.

„Zooals gij wilt, Hudson of Palmhurst, gij zijt welkom!” hernam Jim Turner terwijl hij aan het tafeltje ging zitten, na ook de beide andere mannen de hand te hebben geschud. „Gij hebt mij indertijd het leven gered, en wat kan mij uw naam eigenlijk schelen!”

„Wij hebben afgesproken Jim, dat wij daarover nooit meer zouden spreken,” hernam Raffles, terwijl hij zijn hand op den arm van den cowboy legde.

„Zooals gij wilt! Maar wat voert u eigenlijk hier heen?”

„Om te beginnen de wensch, om u nog eens de hand te drukken en dan het verlangen naar een weinig ontspanning!” antwoordde Raffles.

„Maar, gij komt toch zeker regelrecht uit Londen?”

„Regelrecht is misschien niet het juiste woord maar wij hebben eenige dagen te New-Haven bij New-York doorgebracht en het leventje daar begon mij al spoedig te vervelen! Gij weet hoe ik daar over denk!”

„Dat weet ik, en ik dank er uw komst aan! Wel, gij treft het bijzonder!”

„In welk opzicht?”

„Er is morgen een feestje op de ranch. Wij hebben dan juist den tienduizendsten os naar het station gebracht”.

„En waarin bestaat zulk een festiviteit?”

„Uit wedrennen voor de boys, worstelen met stieren, lassowerpen om prijzen, en dan natuurlijk dansen! Alle landeigenaars uit den omtrek met hun dames komen er bij kijken en gij zult natuurlijk ook van de partij zijn!”

„Ik verlang niets liever! Maar zeg mij nu eens, kent gij een zekeren Tom Buckler?”

De cowboy haalde even minachtend de schouders op, en antwoordde:

„Ik ken hem, en ik ken hem niet! Hij is op onze ranch werkzaam, maar hij is niet erg getapt! Hij is een zwak, teer ventje, en doodsbang voor een goed glas whisky!”

„En dat wordt hier zeker als een groot gebrek aangemerkt?” vroeg Raffles glimlachend. „Dat kunt gij wel denken,” antwoordde Jim. „Ik geloof niet, dat ik tot de drinkers behoor, maar een glas brandewijn op zijn tijd sla ik nooit af! Dat doet hier niemand, en het valt op als er zoo'n moederskindje komt aanwaaien, die met een vies pruimenmondje zegt, dat hij er niet van gediend is!”

Charles barstte in lachen uit, maar Raffles schudde het hoofd en zeide op ernstigen toon:

„Ik vind het niet om te lachen, Charles. In ieder geval behoort er heel wat toe, om geheel alleen een ganschen troep brooddronken, nogal ruwe kerels te weerstaan, die drommels vlug zijn met de revolver, dat zal ook vriend Jim bij nader inzien wel toegeven!”

De cowboy draaide verlegen zijn hoed met breeden rand in zijn vereelde vingers, en durfde Raffles niet aanzien.

Maar eensklaps hief hij het hoofd weer op en riep uit:

„Bij Jove, de gr.... mijnheer Hudson heeft gelijk! En ik ben een ezel, dat ik het nog nooit zoo heb ingezien! Wel zeker, men moet niet de eerste de beste zijn, om hier anders te zijn en te doen dan de jongens! Uit dat oogpunt had ik het nog nooit bekeken, ziet gij?”

„Dat wist ik immers wel, Jim!” hernam Raffles glimlachend. „Je hart is te goed, om er anders over te denken. En ik durf er heel wat onder verwedden, dat je er nooit aan hebt mede gedaan, om dien eenzamen knaap te „plagen”!

„Wat dat betreft, neen, dat kan ik op mijn woord verklaren!” riep Jim op levendigen toon. „En weet u wat ik zal doen? Van dit oogenblik af aan zal Buckler hier tenminste één vriend hebben! En dat zal Jim Turner zijn!”

„Dat is braaf van je, Jim!” zeide Raffles op ernstigen toon, terwijl hij Jim de hand toestak. „Bedenk eens, wat het voor dien jongen man moet zijn, die hier te midden van die ruwe mannen verdwaald is en zeker niet voor zijn genoeg, maar gedwongen door de harde noodzakelijkheid!”

„Ja, ik heb altijd al gedacht, hoe komt die knaap eigenlijk hier! Hij ziet er uit als een verkleede Baron, net als de gr.... hm.... nu, net als iemand anders van mijn kennissen! Heeft u wel op zijne bleeke, fijne gezicht gelet?”

„Day heb ik Jim! Hij is zeker pas kort hier?”

„Nauwelijks een week!”

„Weet gij niet van waar hij komt?”

„Dat weet niemand. Eenigen hebben hem wel trachten uit te hooren, maar hij is zoo stom als een visch, zonder onvriendelijk te zijn. Neen, bij de mannen heeft hij niet veel in te brengen! Maar de vrouwen, dat is een andere zaak, en wat dat betreft kon het nog wel eens leelijk met hem afloopen!”

„Hoe zoo?” vroeg Charles verwonderd.

„Wel mijnheer, „Black Bunny” is smoorlijk verliefd op hem, en hij schijnt het in het geheel niet te merken.”

„En dat is zeker heel erg?” vroeg Charles glimlachend.

„Voor haar misschien minder erg dan voor hem, mijnheer! Want de hoofdzaak komt pas, „Black Bunny” is het meisje van Bill Graham!”

„Ai! dat verandert de zaak!” hernam Charles. „Was dat dan misschien die kerel die zoo geweldig tegen den armen man uitvoer?”

„Ik ben er niet bij geweest, mijnheer” antwoordde Jim. „Was het misschien zoo’n groote roode?”

„Ja juist! Met een hoofd als een kwade dog!”

„Dan was het Graham, de sterkste van ons allen! Geen, die zoo gemakkelijk als hij een stier op de knieën weet te krijgen!”

„Tilt hij een paard op zijn nek?” vroeg Raffles kalm.

„Een paard? Een levend paard?” hernam Jim met een ongeloovig lachje. „Kom, nu neemt u een loopje met mij. Er bestaat toch niemand die dat kan! De man die hem dat levert moet nog geboren worden!”

„Hij is geboren, Jim!” kwam Raffles glimlachend. „Hij zit naast je!”

En hij wees Henderson aan, die behagelijk aan zijn pijp trok, en Jim vriendelijk toegrijnsde.

Met iets als angst op zijn gelaat keek de cowboy den reus aan.

Toen barstte hij los:

„Dat moeten wij dan morgen hebben! Die

Graham hangt ons toch al lang de keel uit met zijn gepoch! O, daar zullen wij een pretje van beleven! En doet mijnheer soms ook aan worstelen?”

„Ja, Jim!” antwoordde Raffles. „Maar in geheel Engeland is er op dit oogenblik niemand die het tegen hem zou kunnen opnemen!”

De cowboy barstte in een gierend gelach uit, en proestte:

„Niets zeggen tegen Graham! Vooral niets zeggen! Dat wordt de grootste mop, die wij hier nog beleefd hebben! En, wat ik zeggen wilde, is er onder de heeren soms een goede bokser?”

„Ik heb den Engelschen kampioen op punten verslagen,” zeide Raffles op den eenvoudigsten toon van de wereld.

„Het kon niet mooier!” brulde Jim, met tranen in de oogen van het lachen.

„Wil je ons nu niet eens vertellen Jim, waaraan wij die uitbarsting van vroolijkheid te danken hebben?” vroeg Raffles.

„Ik zal het u zeggen!” antwoordde de cowboy. „Die Graham verveelt ons al lang met zijn snoeverijen! Hij denkt, dat niemand het in het worstelen en in het gewichtheffen tegen hem kan opnemen. En zijn vriend Ted Newberry, een voormalige bokser, houdt vol, dat hij iederen koeiendrijver tien mijlen in het rond binnen zes ronden knock-out slaat. En daarom lach ik zoo! Want u moet mij beloven, dat u morgen komt kijken bij ons feest op de ranch, en dan zal ik wel zorgen, dat er wat gebeurt!”

HOOFDSTUK V.

HET FEEST OP DE RANCH.

Dien avond begaven zich de drie reizigers vroeg ter ruste en ondanks het geweld in de gelagkamer waar tot laat in den nacht gezongen en gedanst werd op de muziek van een rammelende piano, een krassende viool en een ontstemde harp, sliepen zij spoedig in, want de dag was vermoeiend geweest.

Zij stonden echter den volgenden morgen vroeg op en dadelijk werden de paarden gezadeld.

Na den logementhouder te hebben betaald wat hem toekwam, begaven de drie mannen zich naar de grens van het dorp, waar Jim zich bij hen zou voegen.

En het was al dadelijk te zien, dat dien dag een feest plaats had en dat de koeiendrijvers vrijaf hadden, want zij hadden zich allen zoo netjes mogelijk aangekleed, een schoongewaschen halsdoek aangedaan, hun vilthoed afgeborsteld, iets zeer bijzonders in die streek.

Ook hadden zij de koperen spijkerknoppen en plaatjes, waarmede hun breede lederen gordels en de tuigen van hun paarden versierd waren, blinkend opgepoetst, de looppen van hun revolver opgewreven en al het ledergoed opnieuw geolied, zoodat het soepel en glanzend was.

Aldus uitgedost trokken zij in groote troepen, lachend en zingend, opgewonden door het vooruitzicht van een geheelen vrijen dag, naar de hoeve van Ryan, die verder Noordwaarts was gelegen.

Raffles en zijn beide metgezellen behoeften niet lang te wachten, want na eenige minuten kwam Jim reeds aan galoppeeren, gezeten op een klein, bontgekleekt paard, blijkbaar een zeer sterk en ook een zeer gehoorzaam dier, waarop hij met recht trotsch was.

„Je ziet er keurig uit, Jim!” riep Charles hem toe.

„Zoo is het, je zult een goed figuur slaan!” voegde Raffles er glimlachend aan toe.

De cowboy bloosde van genoegen bij deze lofspraak,

„Het zal een plezierige dag worden, mijnheer! Ik spits er mij al op!”

„Maar je zult toch niet vergeten, Jim, ons

bij Ryan aan te bevelen?” vroeg Raffles. „Wij willen hier een week of veertien dagen blijven en jullie romantisch leven gedurende dien tijd mede leven.”

„Ik heb het u beloofd en Jim Turner heeft nog nooit zijn woord gebroken!” riep de cowboy uit.

„Op weg dan! Maar zeg eens, ik hem Tom Buckler nog niet gezien in het voorbijgaan!”

„Dat is geen wonder, hij houdt zich ver van dergelijke feesten! Hij komt ook nooit in een danshuis en ook niet in een kroeg, hij leeft zoo maar stilletjes voor zich zelf heen, bemoeit zich met niemand en schijnt het liefste te hebben dat men zich ook niet met hem bemoeit!”

Alsof het toeval het zoo wilde, daar kwam Buckler juist aanstappen, een sigaret in den mond en blijkbaar volstrekt niet van zins zich bij de anderen te voegen.

Een paar passen achter hem liep een jonge vrouw in korte rokken, met hooge rijlaarzen aan, versierd met kwastjes van leer, een blouse van roode wol en handschoenen met kappen aan.

Zij droeg een breed geranden vilthoed, met een riempje onder de kin vastgemaakt en waaronder haar blauwzwart glanzend haar ik dikke tressen neerviel op haar schouders.

„Dat is „Black Bunny”, zeide Jim zachtjes. „Zij loopt hem waarempel al weer na! Als Bill het ziet, loopt het bepaald niet goed af!”

Het meisje had nu Tom Buckler ingehaald en sprak hem aan.

„Een rare vent!” zeide Jim hoofdschuddend. „Wie heeft hier zoo iets ooit gezien! Hij gooit zijn sigaret weg, alsof zij niet bestand zou zijn tegen een beetje tabaksrook! Hij moet bepaald een gravenzoontje zijn!”

„In ieder geval heeft hij een goede opvoeding gehad, dat is zeker!” bromde Raffles nadenkend voor zich heen. „Och, het zal wel weer de gewone geschiedenis zijn, op avontuur uitgegaan, na in Londen of New-York het geld over den balk te hebben geworpen, tot er niets meer over was! Men ziet dat meer! Hoeveel kellners bedienen u hier niet in de fijne restaurants, die zich nog geen maand geleden

in de nachtcabarets van Londen *lieten* bedienen."

De beide jongelieden hadden nog nauwelijks eenige woorden met elkander kunnen wisselen, of daar kwam Bill Graham en Ted Newberry aan galoppeeren.

Zij brachten hun paarden met een ruk tot staan, sprongen uit den zadel en traden op Buckler toe met een uitdrukking op hun gezicht, die niet veel goeds voorspelde.

„Snap ik je daar weer, slet?" zoo richtte Graham zich tot „Black Bunny" en het volgende oogenblik daalde zijn zware hand midden op haar gelaat neer, zoodat zij ineen kromp en het bloed haar dadelijk uit den neus stroomde.

In minder dan geen tijd was Raffles afgestegen en op Graham toegesneld.

„Lafbek!" siste hij tusschen zijn tanden.

Graham deinsde terug, alsof hij zelf een slag had ontvangen en schreeuwde toen:

„Daar heb je dien kerel van gisterenmiddag weer! Waar bemoei jij je mee, nieuweling? Dat is mijn meid, en ik zal met haar doen wat ik verkies!"

„Dat zul je niet, zoo lang ik in deze streek ben!" hernam Raffles kalm, terwijl hij den woesteling strak aankeek.

„Dat zullen wij toch eens zien!" brulde Bill, terwijl hij op Raffles aandrong, als om hem terzijde te schuiven.

Maar dadelijk was Ted er bij, die zijn vriend achteruit trok en met een valsch lachje om zijn mond zeide:

„Laat mij dat maar even opknappen, Bill! Ik ben vlugger met de handen dan jij! Ik zal mijnheer den nieuwelingen wel even aftuigen!"

Raffles verloor geen oogenblik zijn kalmte, maar zeide koeltjes:

„U wilt het voor uw vriend opnemen en vechten? Uitstekend, maar dan niet hier! Wij zijn nu op weg naar de Ranch van Ryan en daar wil ik ongehavend en netjes aangekleed verschijnen! Maar als we eenmaal daar zijn, dan ben ik tot uw dienst!"

„Nu, wat in het vat is, verzuurt niet!" riep Newberry uit. „Tot straks dan, en nummer je botjes maar vast!"

„En dat alles om die meid!" bromde Charles tusschen zijn tanden. „Hij zal nooit veranderen!"

Graham had zich intusschen tot „Black Bunny" gewend en zeide nu op dreigenden toon:

„Laat ik je nu nog eens snappen en ik zal je ranselen, tot er geen been in je lichaam meer heel is! Ga je paard halen en rijd mee!"

Het meisje ging schoorvoetend weg, Graham en Newberry wierpen zich weder in het zadel en galoppeerden heen en Buckler wilde zijn weg vervolgen.

Maar Raffles hield hem met een handbeweging tegen en zeide op overredenden toon:

„Gij wilt u toch niet weder opsluiten, mijnheer Buckler? Waarom gaat gij niet mede?"

„Dergelijke feesten zijn voor mij weinig geschikt, mijnheer," antwoordde de jonge man.

„Ik ben lang niet sterk genoeg om het tegen die ruwe kerels te kunnen opnemen, ik rijd lang niet zoo goed paard, ik kan nog niet goed met den lasso overweg, ik kan niet een ander op tien meter afstand met de slag van mijn zweep een halve sigaret uit den mond slaan, zonder hem zelf te deren, ik kan geen stier neder werpen, door hem bij de hoorns te vatten, ik kan ook niet goed drinken, niet dobbelen, ik kan niet op de banjo spelen, kortom ik kan mij in geen enkel opzicht met hen meten! Ik zou maar worden bespot, en ten slotte is het toch niet zeer aangenaam!"

„Maar als ik je nu uitnoodig, om in ons gezelschap te blijven!" drong Raffles aan. „Het zou goed voor u zijn, als ge een weinig afleiding zocht en ge kunt toch eenvoudig als toeschouwer blijven kijken?"

Buckler scheen nog even te twijfelen, wierp toen een onderzoekenden blik op het gelaat van den man die tegenover hem stond en vroeg eensklaps:

„Gij zijt zeker ook niet lang hier?"

„Gisteren gekomen!"

„En gij zijt waarschijnlijk een Engelsman?"

„Dat ben ik ook, een Londenaar!"

Buckler liet even het hoofd zinken, er verscheen een smartelijke uitdrukking op zijn gezicht en toen riep hij eensklaps uit:

„Welnu, ik neem uw vriendelijk aanbod aan! Ik vergezel u, en het doet mij groot genoeg, dat ik hier toch eindelijk vrienden schijn aan te treffen!"

„Ik hoop oprecht, mijnheer Buckler, dat gij ons als vrienden zult beschouwen!" hernam Raffles. „Wilt gij mij niet de hand geven?"

Een oogenblik scheen de jongeman nog te aarzelen en toen greep hij gretig de hem toegestoken hand en drukte ze met kracht.

En daarop snelde hij weg en keerde een oogenblik later te paard terug.

Het kleine groepje, thans uit vijf personen bestaande, galoppeerde nu opgewekt langs den zandweg, die van Bandera naar de Ranch van den veefokker Ryan voerde.

Telkens reden zij kleine groepjes feestgangers achterop, of werden er door in gehaald.

En het was reeds nu duidelijk te zien, dat verreweg het grootste gedeelte van de toeschouwers uit mannen zou bestaan, vrouwen kwamen er in deze afgelegen streek niet veel voor, want de cowboy nam indien hij al gehuwd was, nooit zijn vrouw mede op zijn wisselvallige omzwervingen van ranch tot ranch.

Na ongeveer een uur rijdens bereikten de vijf mannen de hoeve, een complex van groote houten huizen, gelegen aan een zeer groot erf, dat voor die gelegenheid als feestterrein was ingericht.

Het was afgezet met touwen, op houten paaltjes gespannen en daaromheen waren banken neergezet, die anders in de groote eetzaal stonden, waar de cowboys hunne maaltijden gebruikten.

Het erf was ruim vijfhonderd meter lang en bijna driehonderd meter breed en bedekt met een korte grassoort.

Aan de smalle zijde was een soort estrade opgericht, waar Ryan met zijn familie reeds had plaats genomen.

De eigenaar van de hoeve was een krachtig gebouwd man van een jaar of vijftig, met een stroef gelaat, vereelde vuisten en die onophoudelijk op een stuk sigaar kauwde, tot hij het letterlijk aan flarden had gebeten.

Naast hem zaten zijn vrouw en zijn drie dochters, en aan den anderen kant zaten nog eenige familieleden, die uit andere plaatsen waren gekomen.

In het geheel waren er bijna vierduizend personen aanwezig, waaronder een honderdtal vrouwen en meisjes, die zich voor die gelegenheid op zijn paaschbest hadden uitgedost.

Dicht bij de estrade was een ingang vrij gehouden, waardoor aanstonds de cowboys zouden binnenrijden, die aan de vertooning en aan de wedstrijden zouden deelnemen.

De vijf mannen bonden hun paarden vast, waarvan er reeds duizenden waren aangekomen, op lange rijen naast elkander geplaatst, en zochten zich nog een gunstig plaatsje uit, niet ver van den ingang naar het feestterrein, dat met een groot aantal Amerikaansche vlaggen en wimpels was versierd.

De zon scheen aan een wolkenloozen hemel en alles beloofde een prachtigen dag.

De knechts van den veefokker waren druk in de weer met het aanrichten van den maaltijd, die de feestelijkheden zou onderbreken en waarvoor een groot aantal ossen het leven hadden moeten laten.

Anderen weer rolden een geweldig aantal wijnvaten aan.

Er heerschte een vroolijke stemming, toen het feest eindelijk een aanvang nam.

Het begon met een wedstrijd in het werpen met den lasso, waaraan ook Jim Turner deelnam, die in den heelen omtrek befaamd was wegens zijn vaste hand en zijn scherpen blik.

Op hun rappe paarden gezeten, vingen de mededingers eenige ossen in de vlucht, wierpen hun de lus van den lederen riem om de horens, om de voorpooten, om de achterpooten en verrichtten allerlei kunsten.

Maar Jim Turner bleek allen de baas te zijn en onder luid gejuich van de ruwe mannen, die alleen maar moed en lichaamskracht op prijs wisten te stellen, werd hem de eerepalm uitgereikt, in den vorm van een geldprijs, een groote kist sigaren en een soort medaille, die hem door een der dochters van Ryan op de borst werd gespeld.

Trots en gelukkig begaf Turner zich weder naar het kleine groepje, waar hij met handdrukken en gelukwensen werd verwelkomd.

Daarop was het de beurt van de mannen, die moesten trachten binnen een zekeren tijd een os omver te werpen, alleen door hem aan de horens vast te grijpen en den kop zoover om te draaien, tot het dier wel moest toegeven, om te voorkomen, dat hem de hals werd omgedraaid.

Het was heel wat moeilijker, dan het er op het eerste gezicht uitzag en er was veel spierkracht toe noodig, de zware, logge dieren, tot knielen te dwingen.

Na een half uur was de winnaar trotsch uit het strijdperk gestapt, en men zou eenige oogenblikken pauze hebben, want aanstonds zouden de wedrennen beginnen.

Toen trad eensklaps Bill Graham, vergezeld van zijn onafscheidelijken vriend Ted op het kleine groepje toe en wendde zich tot Buckler met de spottende uitnoodiging:

„Zou mijnheer de gravenzoon ook niet eens een proefje van zijn spierkracht willen geven? Wij hebben hier juist nog een aardig beestje over, dat er als het ware om vraagt, om te worden gelegd! Maar ik moet mijnheer waarschuwen, dat het een jong dier is en nogal woest uitgevallen! Maar wat praat ik toch, mijnheer zal beter kunnen omgaan met de fopspeen en de zuigflesch!”

Een luid gelach volgde op deze woorden en een aantal meisjes wezen gichelend en spottend naar den jongen man.

Maar deze was opgestaan, had zijn jas uitgegoid, en zijn hoed neergeworpen en zeide nu, zich tot kalmte dwingend:

„Misschien ben ik toch minder laf dan je meent, Bill! Maak plaats, dan zullen wij eens zien, of ik in staat ben, jouw wilden os te leggen!”

Maar Raffles was opgestaan en fluisterde hem toe:

„Doe het niet! Het is zeker een gemeene streek! Zij hebben bepaald een wilden, ontembaren stier uitgezocht!”

„Dat kan mij niet schelen!” zeide de jonge man vastberaden. „Zij hebben mij steeds voor den gek gehouden, mij altijd voor een lafaard uitgekreten, ik zal hun bewijzen, dat zij ongelijk hadden!”

En vóór Raffles hem had kunnen terughouden had hij zich een weg gebaand door de lachende cowboys en stond nu op het groote veld, op een dertigtal meters van een nog jongen os, met lange, scherpe horens, die door een tiental mannen slechts met moeite kon worden gehouden.

Het was gekkenwerk, om te willen trachten, dit dier geheel alleen te overmeesteren en toch aarzelde Tom Buckler geen seconde.

Het was eensklaps doodstil geworden onder de cowboys, die zich rondom het touw verdrongen, want men begreep nu pas, welk waagstuk de nieuweling ging ondernemen, en in de stilte viel zijn bevel:

„Laat los!”

De tien mannen lieten het touw los, waaraan zij den stier aan pooten en hals hadden vastgebonden en maakten dat zij in veiligheid kwamen.

En dadelijk holde het wilde dier op den jongen man toe, die het onverschrokken opwachtte, een snellen sprong ter zijde maakte en zoo nog juist de scherpe horens van het dier kon ontwijken.

Hij kon zelfs een der horens met beide handen vastgrijpen, maar het sterke jonge dier, gebouwd als een buffel, schudde hem gemakkelijk af, en hervatte den stormloop.

De stier bukte den kop, en ditmaal struikelde Buckler, zijn handen, die naar de horens grepen, tastten in de ijle ruimte en het volgend oogenblik had de stier hem op den kop genomen.

Een der horens drong in de dij van den onverschrokken aanvaller, die slechts onvolgende beschermd werd door de lederen pantalon en het zou met hem gedaan zijn geweest, als er niet eensklaps hulp was komen opdagen.

Henderson, die geen oog van den man en het dier had afgehouden en wel begreep, wat het einde zou moeten zijn, was over de touwen gewipt en stond met een paar sprongen vóór den stier, die zich juist gereedmaakte zijn aanvaller opnieuw op de horens te nemen en in de lucht te werpen.

Maar daartoe had het dier geen gelegenheid meer.

Bliksemsnel had de reus in ieder van zijn geweldige vuisten één der spitse horens gevat.

Hij had zijn beenen als granietzuilen in den bodem geplaatst, en vruchteloos trachtte de snuivende stier hem van zijn plaats te dringen en zijn kop te bevrijden.

De spieren op de armen en beenen van den reus spanden zich als kabeltouwen, toen draaide de kop van den stier langzaam om, het dier deed een laatste poging om zich te bevrijden, toen klonk er een kort, krakend geluid, en met omgedraaiden hals stortte de stier log ter zijde, dood!

Een oogenblik bleef het nog doodstil, en toen barstte er eensklaps een onbeschrijfelijk geluid los, er werd met hoeden gezwaaid, vrouwen gilden hysterisch en één van de dochters van Ryan was in zwijm gevallen.

Een paar cowboys kwamen toeschieten om den gewonden Buckler op te nemen en weg te dragen, maar twee honderd anderen stormden op Henderson toe, namen hem in hun midden, dansten als dolle om hem heen, en ten slotte droegen een zestal der sterksten den reus in zegepraal langs de touwen.

Henderson trachtte zich wel te verzetten, maar zij hielden hem stevig vast totdat hij weder op zijn oude plaats stond.

Raffles greep zijn hand, drukte die krachtig en zeide op zachten toon:

„Je bent een brave kerel, James, wat je gedaan hebt, is goed!”

De reus bloosde als een jong meisje toen hij deze woorden hoorde en hij wilde iets zeggen, toen hij zich op den schouder voelde kloppen en in het gelaat van Bill Graham, dat vertrokken was naijver en woede, keek, nu de „grap” met den nieuweling feitelijk mislukt was.

„Je schijnt nog al sterk te zijn, hè?” vroeg hij.

„Dat gaat vrijwel, dank je!” antwoordde Henderson kortaf.

„Ik geloof, dat ik ook over tamelijk veel spierkracht beschik!” hernam de woesteling, met een schuin oogje naar Ted, die naast hem stond en een paar meisjes, die nieuwsgierig naderbij waren gekomen. „Wat zou je er van

zeggen, als wij onze krachten eens maten?"

Henderson antwoordde niet dadelijk, maar keek Raffles vragend aan, die hem glimlachend toeknikte.

Wat Jim Turner betreft, hij gnuifde inwendig van plezier en wreef zich grinnekend de handen.

„Ik ben graag tot je dienst, kameraad, je kunt over mij beschikken!" antwoordde Henderson.

Dadelijk werd door middel van een scheepsroeper rondgeschreeuwd, dat het program met „een extra nummertje" zou worden verrijkt.

En onder luid gejuich traden de twee mededingers tot in het midden van het reusachtige erf.

Zij ontblootten zich het bovenlijf tot aan den gordel, trokken de zware gespoorde laarzen uit, en stonden nu gereed, om den worstelstrijd met elkander aan te vangen.

Een zestal deskundigen onder de cowboys zouden als jury fungeren.

De beide worstelaars waren krachtig gespierd, maar voor den kenner moest het aanstonds duidelijk zijn, dat Graham geen schijn van kans had tegenover den herculisch gebouwden Henderson, bij wien de spieren op de armen en de borst lagen, alsof zij door een meester waren gebeeldhouwd.

De worstelstrijd duurde dan ook heel wat korter, dan de meesten hadden gehoopt en verwacht.

Want hij was nog geen volle drie minuten aan den gang, of Henderson tilde zijn tegenstander met zijn sterke armen van den grond, draaide zich plotseling om en zwaaide het zware lichaam van Graham in een boog door de lucht, zoodat hij op beide schouders in het gras kwam te liggen, verbaasd en onthutst over deze nederlaag, welke hij zich niet kon begrijpen.

Hij krabbelde weder overeind, terwijl de cowboys Henderson uitbundig toejuichten, en keek zijn tegenstander met duistere blikken aan.

„Als u dit soms niet voldoende is," zeide Henderson met een vriendelijk lachje, „dan kunnen wij het nog wel eens herhalen, of iets anders beproeven!"

Reeds hadden eenige cowboys niet zonder moeite een paar zware ijzeren stangen aangesleept, afkomstig uit de stallen en bestemd om enkele hokken, waar kostbare fokstieren stonden, af te sluiten.

Deze stangen wogen ieder ongeveer tien kilo en door een aantal met sterke touwen aan een te binden en aan die touwen een lus te bevestigen, werd een soort primitieve halters ver-

kregen, die van zeventig tot honderdvijftig kilo wogen.

Graham was zeker wel gewend met deze eigenaardige gewichten om te gaan, want hij trad dadelijk op een der zwaarste toe, vatte de lussen beet en stak het omhoog, maar daarbij hijgde hij van inspanning, het was een gewicht van negentig kilo.

Hij bleef even zoo staan, trillend op zijn beenen, want de worstelstrijd had hem danig vermoeid en liet toen het gewicht weder in het zand vallen.

Toen trad Henderson glimlachend naar voren, greep den bundel staven in het midden vast met één hand, en het volgend oogenblik had hij hem schijnbaar zonder eenige inspanning omhoog gestoken.

En terwijl hij zoo stond, praatte hij op vriendelijken toon tegen Graham die er met bleek gezicht bij stond:

„Ik wil zoo wel tien minuten blijven staan, u kunt het op uw horloge nagaan, als u zulk een instrument heeft ten minste, maar als u er op staat, kan ik het ook wel een uur volhouden, of een dag, of een week. Wordt de rechterhand wat moe, dan kan de linker het werk overnemen!"

En terwijl hij dit zeide, wierp Henderson den bundel staven, alsof het een tennisbal was, van de rechterhand in de linker over!

De cowboys schreeuwden als bezetenen, nog nooit hadden zij iets dergelijks gezien!

Maar het mooiste zou nog komen.

Raffles had Jim een wenk gegeven en deze was zijn paard gaan halen, dat nu, gezadeld en wel, naar het midden van het veld werd gebracht.

Terwijl Jim het dier kalmeerend toesprak, ging Henderson, die met hoofd en schouders boven zijn rug uitstak, met gekromde knieën rugwaarts tegen het paard staan, zocht met zijn sterke handen een houvast aan zadel en staatriem, strekte langzaam de knieën en daar zweefde het paard reeds tusschen hemel en aarde, hangende aan de uitgestrekte armen van den reus.

Het was op dit oogenblik zoo doodstil, dat men heel in de verte het gesnuif van de grazende ossen kon hooren, want iets dergelijks hadden deze ruwe mannen voor onmogelijk gehouden.

Maar toen Henderson het paard weder voorzichtig op den grond had gezet, barstte er een jubelend gehuil los, waaraan geen einde scheen te komen, en Henderson moest snel een goed heenkomen zoeken, anders hadden de geest-

driftige cowboys hem zeker in hun opwinding en geestdrift doodgedrukt!

Toen de rust weder eenigszins was teruggekeerd en de vernederde Graham zich druipstaartend had verwijderd, voelde Ted Newbury zich op den schouder tikken.

Hij keek in het lachende gezicht van Jim Turner, die hem toevoegde:

„Wel Ted, wat zeg je er wel van, kameraad? Hebben ze je amice daar eventjes leelijk afgetakeld? Nu, je kunt de eer nog ophouden, door dien nieuweling, dien vriend van Buckler, eens danig op zijn gezicht te slaan! Wij snakken er allemaal naar! Give him hell, boy!”

De toegesprokene bromde iets in zich zelf, wierp Turner een valschen blik toe en antwoordde:

„Laat hij maar opkomen, ik zal hem wel even alle sterren van het firmament laten zien!”

In een oogwenk was er een soort bokskring in het midden van het veld af gezet, tot groote vreugde van de cowboys, die dol waren op dergelijke verrassingen.

Newberry was allesbehalve bemind, want hij was een eerste ruziezoeker en zijn harde vuisten werden terecht gevreesd, en ofschoon men er niet aan geloofde, zoo hoopte toch bijna iedereen, dat de vreemdeling hem zou slaan.

Een oogenblik later stonden de beide strijders tegenover elkander, Raffles volmaakt kalm, Newberry een weinig zenuwachtig, want een blik op de krachtig gespierde gestalte van zijn vijand was voor hem voldoende geweest, om hem te doen zien, dat hij een man tegenover zich kreeg, die van het boksen een van de voornaamste takken van sport had gemaakt de spieren van den bovenarm waren lang en

elastisch en op de schouders lagen zij in pezige, dikke bundels, het middel was slank, de borst was breed en buitengewoon ontwikkeld, deze man moest longen hebben van ijzer!

De beide mannen hadden zich tot aan het middel van al hun kleederen ontdaan.

Charles en Jim Turner traden op als „seconds” van Raffles en Newberry werd op dezelfde wijze bijgestaan door twee van zijn vrienden.

Maar zij zouden al heel weinig te doen krijgen!

Hun taak zou blijken voornamelijk te bestaan in het aandoen van de handschoenen, twee paar versleten oude dingen, die de hemel weet, hoe hier terecht waren gekomen.

Want nauwelijks hadden de twee boksters zich tegenover elkander geplaatst en elkander de hand gegeven, of Newberry kreeg een paard „hooks” te verduwen die hem op zijn beenen deden wankelen en hem in de touwen drevén.

Hij herstelde zich evenwel, maakte een schijnbeweging met de rechterhand, en deed een geweldigen zwaaislag naar de kaak van zijn tegenstander.

Maar Raffles bukte bliksemsnel en de harde vuist trof de ijle lucht!

Hij lokte Newberry door een paar schijnstooten uit, kreeg zelf een stoot boven het maagkuiltje, die hem even deed deinzen en toen zijn tegenstander een oogenblik ongedekt stond, trof hij hem met beide vuisten snel als de gedachte met een onverbeterlijken „double” tegen de punt van de kin.

Newberry zwaaide even heen en weer, stortte als een gevelde os neer, en werd uitgeteld, zonder dat hij zelfs een wimper bewoog.

HOOFDSTUK VI.

HET VERHAAL VAN DEN LONDENAAR.

Onbeschrijfelijk was de geestdrift, die op deze even spoedige als overtuigende overwinning volgde.

De cowboys stroomden van alle zijden over het feestterrein en niet dan met de grootste moeite konden de ad hock aangestelde „commissarissen van orde” de rust herstellen.

Niet dan met moeite konden Henderson, Raffles en Charles Brand zich een doortocht banen door de schreeuwende en juichende koeiendrijvers.

Het eerst dacht Raffles aan den gewonde.

Hij kleedde zich zoo snel mogelijk weder aan en toen hij gereed was kwam Jim hem juist mededeelen, dat Buckler naar een der vertrekken op de ranch was gebracht, en dat hij het betrekkelijk goed maakte.

Gelukkig had de dikke lederen broek de kracht van den hoornstoot aanmerkelijk gebroken en de wonde was niet zeer diep, over enkele dagen zou Buckler zeker weer op de been zijn en wanneer het noodig was, zou hij zelfs per rijtuig dadelijk vervoerd kunnen worden, zoodra de wonde verbonden was.

Raffles en zijn beide metgezellen volgden den braven cowboy aanstonds naar het vertrek, waar de gewonde op een rustbank was neergelegd, terwijl daar buiten het feest hervat werd, alsof er niets was geschied.

Raffles liet zich dadelijk de verbandkist wijzen, die op iedere boerderij aanwezig was, daar het in deze afgelegen streken lang niet gemakkelijk valt aanstonds een geneesheer tot zijn beschikking te hebben, en dadelijk begon hij de wonde te desinfecteeren en met kundige hand te verbinden.

Tom Buckler lag met gesloten oogen terneder, maar nu en dan sloeg hij ze even op om een blik vol dankbaarheid op Raffles en zijn metgezellen te werpen.

Toen het verband gelegd was, trok hij Raffles aan den zakdoek, dien deze om den hals geknoopt had, naar zich toe en zeide met zachte stem:

„Ik ben zeer veel aan u en aan uw metgezellen verplicht, mijnheer, en ik wil niet, dat het u langer onbekend blijft, aan wien gij het leven gered hebt!”

„Maar dat deed ik toch niet, mijn waarde Buckler,” kwam Raffles afwerend. „Dat heeft mijn vriend gedaan!”

„Dat doet er niet toe, ik heb het al wel gemerkt, dat gij drieën slechts één geheel uitmaakt, en wat de een doet, dat komt ook op rekening van den ander! Laat mij u zeggen, wie ik ben, wat mij hier bracht, dat zal mij opluchten!”

„Zooals gij wilt! Dan zal ik de anderen wegzenden.”

En daarop richtte hij zich op, wendde zich tot de anderen en zeide op zachten ton:

„Laat mij een oogenblik met hem alleen, vrienden, hij wenscht mij iets mede te deelen, aanstonds zult gij alles vernemen! Wacht mij bij de groote schuur, waar de paarden staan.”

Charles, Henderson en Jim verwijderden zich bescheiden, en Raffles sloot de deur en bleef met den gewonde alleen.

Hij liet hem eerst wat drinken, voelde hem toen den pols, knikte tevreden en zeide:

„Als gij mij belooft, dat gij u niet al te zeer zult inspannen, dan zal ik naar uw verhaal luisteren! Maar bedenk wel, dat ik u volstrekt niet dwing en dat gij mij uw geheimen niet behoeft te onthullen!”

„Het is eigenlijk geen geheim mijnheer, ja, gij zult het misschien een zeer banale historie vinden!”

„Een historie, die een jongen, beschaafden Londenaar uit de beste standen hier heeft gebracht, kan onmogelijk banaal zijn!” hernam Raffles.

„Hoe weet gij, dat ik dat ben?”

„Dat kan men gemakkelijk aan uw uiterlijk en aan uw manieren zien!” antwoordde Raffles glimlachend.

„Maar gij zelf, mijnheer, gij zijt toch zeker

ook geen echte cowboy?" vroeg de gewonde zachtjes.

„Dat ben ik ook niet!" antwoordde Raffles glimlachend.

„Dan moet gij een gentleman zijn!"

„Misschien is dat ook wel zoo, in zekeren zin! Maar over mij spreken wij thans niet! Ik beloof u, dat gij later wel zult vernemen, met wien gij hier kennis hebt gemaakt en nu uw verhaal!"

Tom Ruckler richtte zich zelf op den elleboog op en begon:

„Mijn ware naam is Geoffrey Howard. Ik ben de zoon van den Londenschen bankier van dien naam, u misschien wel bekend!"

„Zeer goed, hij is de mijne!" antwoordde Raffles met een fijn glimlachje.

„Wat zegt gij daar?" riep Howard ten hoogste verbaasd uit. „Maar dan"

„Wij zouden niet over mij spreken, mijn waarde Geoffrey," hernam Raffles, terwijl hij bestraffend den wijsvinger ophief. „Ga voort, wat ik u verzoeken mag!"

„Ik was tot slechts voor weinige maanden een nietsdoener, mijnheer! Ik wil mij zelf niet beter voorstellen dan ik ben, ik nam deel aan alle zinledige vermaken van de jeunesse dorée, ik speelde, ik gaf onzinnig veel geld uit aan kleeders, aan mijn renpaarden, aan mijn auto's, en werken deed ik niet, ofschoon mijn vader mij herhaaldelijk had aangeboden, mij in zijn zaak op te nemen. Van die zaak kende ik slechts één ding zeer goed, en dat was het invullen van cheques."

De jonge man wachtte even, als overdacht hij zijn leven van nog zoo kort geleden en ging toen voort:

„Een lichtpunt is er in die duisternis, ik kreeg een meisje lief, rein en teeder als een voorjaarsbloem en ik weet ook zeker, dat zij mij lief had! Ja, ondanks mijn fouten, hield zij van mij! En gij moogt het gelooven of niet, maar ik heb vele maanden achtereen de belofte gehouden, die ik haar deed om een nuttiger leven te gaan leiden! Gij beseft niet, wat zoiets wil zeggen voor menschen zoo als ik!"

„Integendeel, ik beseft het maar al te goed!" antwoordde Raffles op ernstigen toon. „Maar ik vrees, dat gij uwe beloften niet hebt kunnen houden, dat gij daartoe nog niet sterk genoeg waart?"

„Zoo is het, mijnheer," antwoordde Geoffrey Howard op doffen toon. „Ik maakte kennis met satan! Ja, de duivel moet zich belichaamd hebben in dien ellendeling van een Albert Miles, die zich voor een vriend van

mij uitgaf en die mij op een avond uit de club meetroonde naar een speelzaal, tevens een clandestien verdacht huis! Dergelijke huizen heeten wel verboden te zijn in ons schijnheilig vaderland, maar ik verzeker u, dat er nog heel wat zijn!"

„Ook dat weet ik, mijn waarde Howard."

„Er werd grof gespeeld, er werd ook veel gedronken, ik trof er eenige vrienden aan, en ook een minnares, welke ik reeds vele maanden geleden den bons had gegeven. Hoe het kwam, zou ik u thans niet meer kunnen vertellen, want ik bevond mij toen onder den invloed van sterken drank, zooals dat in de politierapporten heet, maar op een gegeven oogenblik kreeg ik hoog loopende ruzie om dat caronje! Naderhand bleek alles een doorgestoken kaart te zijn! Alles was van te voren zorgvuldig voorbereid, maar dat wist ik toen niet, driewerf vervloekte ezel, die ik was! Op het hoogtepunt van de ruzie werd de deur geopend en de vader van het meisje, dat ik zoo innig liefhad, trad binnen, overtuigde zich met een enkelen oogopslag van mijn toestand, wierp mij een blik van minachting toe, die mij half ontnuchterde en dien ik nooit zal vergeten en was het volgende oogenblik weder verdwenen."

Howard zuchtte diep, verborg even zijn hoofd in het kussen, wentelde zich op den rug en bleef eenige oogenblikken zonder beweging liggen.

Raffles zag hoe een heldere traan onder een zijner gesloten oogleden te voorschijn kwam en langzaam omlaag gleed.

„En, het meisje?" vroeg hij op zachten toon.

„O, zij was een engel," riep Howard uit, terwijl hij met een hartstochtelijk gebaar de handen vouwde. „Ondanks alles bleef zij mij liefhebben, mijnheer! Maar de verwijtende blik uit haar mooie oogen zal mij altijd bijblijven! Ik zal niet uitweiden over het heftige tooneel, dat er met mijn vader volgde. Hij zelf had niets liever gezien dan een verbintenis met een dochter van zijn besten vriend, maar hij wilde Grace niet uithuwelijken aan iemand als ik, want men had hem natuurlijk in geuren en kleuren het geheele tooneel in dat verdachte huis medegedeeld. Maar nog was mijn lijden niet ten einde. Ik had de tanden op elkaar geklemd en het vaste besluit genomen al mijn oude vrienden de deur te wijzen en een paar dagen had ik dat ook vol gehouden, tot de slag viel! Mijn vader had sedert het voorval in dat huis mijn toelage aanzienlijk ingetrokken. En toen legde men hem ter befalling een wissel voor op mijn naam en met zijn handtekening

voorzien, ter hoogte van vijfduizend Pond Sterling! Het scheelde weinig, of mijn vader was in een beroerte gebleven, want hij wist natuurlijk zeer goed, dat hij nimmer een wissel voor dat bedrag voor mij had geschreven, zijn handteekening moest dus door mij zijn nageemaakt! Hij wilde mij zelfs niet meer zien, maar schreef mij een briefje, dat mij door de ziel sneed. Ik begaf mij naar zijn huis, door zijne bedienden . . . hoort gij wel, door zijn bedienden, liet hij mij de deur wijzen! Ik trachtte den vader te spreken te krijgen van het meisje, dat ik liefhad, men wilde mij niet eens ontvangen! Toen kwam mijn trots boven, want ik wist mij onschuldig, ik pakte overhaast mijn koffer en ik vertrok met het weinige geld, dat ik voor mijn sieraden gekregen had, naar Amerika. Maar het lot was tegen mij, ik had weinig of niets geleerd ik kon wel het tennis-racket, maar niet de spade hanteeren, ik was zelfs niet geschikt voor kantoorklerk, en toen zakte ik af naar Texas, waar ik eindelijk een baantje als koeherder vond! En dat is mijn geschiedenis!"

Raffles, die met de grootste aandacht had toegeluisterd, vroeg nu:

"Gij zijt er voor uw zelf dus zeker van, dat een ander de handteekening op den wissel van uw vader moet hebben nagemaakt?"

"Dat kan immers niet anders? Ik bezweer u mijnheer, dat ik het niet deed! Gij gelooft mij toch wel?"

"Ik geloof u Howard!"

"God dank!" riep de jonge man uit de volheid des harten, terwijl hij de hand van Raffles greep en die krachtig drukte.

"Ik geloof u, en ik wil u helpen!"

"Gij zoudt mij willen helpen? Maar hoe zoudt gij dat kunnen?" riep Geoffrey op ongeloofigen toon.

"Dat zal ik u aanstonds zeggen! Maar deel mij eerst eens mede, hebt gij dat jonge meisje nog altijd lief?"

"Liever dan mijn leven! Zij is mij nooit uit de gedachte, zij beheerscht al mijn daden, om haar mijd ik alle kroegen, mijd ik het spel, ga ik den vrouwen uit den weg. Zij is mijn goede fee, en ik zou God danken, als zij mijn vrouw wilde worden!"

"En, wat denkt gij van hare gevoelens tegenover u?"

"Het klinkt misschien onzinnig, mijnheer, maar ik ben zeker, dat ook zij mij nog lief heeft!"

"Dan is alles in de beste orde!" riep Raffles

opgewekt uit. „Zeg mij nu nog eens, of gij niemand verdenkt?"

"Dat durf ik niet zeggen, mijnheer! Er zweeft mij een naam op de tong, maar ik mag niemand beschuldigen zonder bewijzen!"

"Denkt gij daarbij aan den zelfden man, die u naar het speelhol lokte?"

Howard knikte zwijgend.

"Dan zullen wij die zaak eens onderzoeken!"

"Gij meent, dat gij naar Londen wilt vertrekken?" riep Howard uit.

"Ja, dat ben ik van plan!"

"Maar, dat mag ik immers niet toelaten! Gij zijt hier toch ook gekomen om in uw levensonderhoud te voorzien! Gij zult zeker een baantje bij Ryan krijgen, en dan moet gij ook hier blijven! En bovendien, gij praat van die reis, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was!"

De jonge man had zich weder opgericht en keek Raffles met de grootste verwondering aan.

Toen vervolgde hij:

"Weet gij wel, dat gij mij daar voorstelt een zeer groote som uit te geven voor iemand, dien gij gisteren nog niet kendet? Gij zult naar New-York moeten reizen, oversteken naar Londen . . ."

"En weder terugkeeren!" vulde Raffles glimlachend aan. „Ik verzeker u, dat dit werkelijk voor mij niets te beteekenen heeft, Howard. Laat ik u mogen zeggen, dat ik volstrekt niet zoo bijster gesteld ben op het baantje bij Ryan en dat ik wel zoo lief het reisje naar Londen maak. Laat ik een tipje oplichten van den sluier, ik ben een zwerver door de wereld, Howard, ik ben nu eens in Rusland en dan weder in China, nu in Alaska, dan weder in Engelsch Indië! En ik doe dat werkelijk alleen voor mijn genoegen, omdat ik er sport in zie! Ik ben rijk, zeer rijk, zoo rijk, dat ik het zelfs nauwelijks weet en daarom heeft dat uitstapje naar Londen werkelijk niets om het lijf! Laat ik u de waarheid mogen zeggen, ik doe het stellig om u te helpen, maar misschien nog meer om een schurk te straffen! Gij moet weten, dat dit een bijzondere uitspanning voor mij is! Die Albert Miles zal het zich heugen, dat hij dit gedaan heeft, dat verzeker ik u!"

Howard had met de grootste verwondering toegeluisterd en zeide nu hoofdschuddend:

"Gij zijt een vreemd mensch! Gij hebt u dus louter voor uw vermaak in het pak van den cowboy gestoken?"

"Louter voor tijdverdrijf!" riep Raffles vroolijk uit. „en nu ga ik voor tijdverdrijf een schurk

ontmaskeren! Maar zeg mij eerst eens, welke beweegredenen kunnen die Miles wel bewogen hebben den schurk jegens u te spelen? Haatte hij u?"

„Dat heb ik pas naderhand geweten, hij begeerde Grace Carson tot de zijne te maken!"

„Dan zal ik mij wat haasten, Howard! Als alles wordt opgehelderd, denkt gij dan, dat uw vader u weder in genade zou aannemen?"

„Daarvan ben ik zeker! Hij is zeer streng, maar ook strikt rechtvaardig!"

„Hebt gij hem nooit geschreven en hem de ware toedracht van de zaak uiteengezet?"

„Daartoe was ik te trotsch! Ik wist mij onschuldig, en ik wachtte maar steeds op een bericht van thuis!"

„Wist men daar dan waar gij waart?"

„Mijn lieve moeder wist waar ik in New-York woonde. Thans echter zijn zij onkundig van mijn verblijf."

„Des te beter!" bromde Raffles voor zich heen. Hij dacht even na en vervolgde luid:

„Gij zoudt natuurlijk gaarne het meisje van uw keuze spoedig terugzien?"

„Ik wenschte dat het mogelijk ware, haar morgen in mijn armen te sluiten," antwoordde Howard zuchtend.

„Binnen een dag? Dat is wel wat heel vlug!" hernam Raffles glimlachend. „Maar over een week, van vandaag te rekenen, zal zij hier zijn!"

Howard trok zijn wenkbrauwen hoog op en toen trok er een trek van misnoegen over zijn gelaat.

„Het is niet aardig van u mijnheer, om den spot met mij te drijven! Wat gij daar zegt, is immers onmogelijk?"

„Ik zeg u dat zij over een week te Bandera voor u zal staan, en daar de huwelijks wetten in dit land zeer liberaal zijn, zult gij desnoods een uur later met haar in den echt kunnen

treden! Neen, zie mij niet zoo aan, ik spreek de volle waarheid! Gij zeidet zooeven, dat ik een vreemd mensch ben — en die beschikt over vreemde middelen! Denk ook vooral niet, dat ik krankzinnig ben, ik ben bij mijn volle verstand! Ik zal van hier in twee dagen naar New-York reizen, en ik zal den overtocht naar Londen in tien uren doen met mijn vlieg-machine!"

„Dat is, dat is een wonder!" stamelde Howard. „Gij bezit dus een zweeftuig, dat u in dien tijd over den Oceaan voert?"

„Ja."

„En niemand weet het?"

„Niemand buiten mijn beide metgezellen en nog een dozijn andere personen, die echter niet weten, wie ik ben, maar wie ik reeds met behulp van mijn toestel goede diensten heb bewezen! En praat nu niet langer, gij zijt vermoeid! Gij moet nog een paar dagen hier blijven, in gezelschap van een mijner vrienden, die u zal oppassen en dan kunt gij u weder naar uw eigen woning in Bandera begeven, zonder eenig gevaar. Ik zal u eenige geneesmiddelen voorschrijven, welke hier ook wel te krijgen zullen zijn."

„Gij zijt dus ook een dokter?"

„Ja, ik ben een geneesheer!"

„Het is mij, alsof ik droom! Ik kan het alles nog niet omvatten!" riep Howard uit. „Als gij dit werkelijk tot stand brengt, als gij binnen een week mijn lief meisje in mijn armen voert, mijnentwege zonder de toestemming van haar vader, dan zult gij in leven of dood over mij kunnen beschikken!"

„Misschien zal ik u daaraan nog wel eens herinneren!" zeide Raffles met een zonderlingen glimlach. „En geef mij nu snel de adressen van uw vader, van Miss Carson en van dien Miles, want nog heden keer ik naar New-York terug!"

HOOFDSTUK VII.

GERECHTIGHEID.

Twee dagen na dit gesprek stegen Raffles en Henderson met de Sperwer van het vliegveld bij New-Haven op, des morgens om vier uur en zij daalden te Hendon, toen de Engelsche klokken acht uur in den avond aanwezig, want ditmaal was Raffles de zon tegemoet gereisd.

Zoodra de machine weder veilig was opgeborgen, men zal begrepen hebben, dat de Groote Onbekende weder het uiterlijk van Graaf Palmhurst had aangenomen, stapten de mannen in den trein naar Londen en bereikten de wereldstad om half tien in den avond.

Zij zochten dadelijk het fraaie huis in de Cromwell Street op, om door een gezonde nachtrust de vermoeienissen van de reis te vergeten.

En den volgenden morgen begon Raffles aanstonds met het uitwerken van zijn plan.

Goed vermomd, naar het uiterlijk een brievenbesteller, begaf Raffles zich om negen uur in den ochtend na een stevig ontbijt te hebben gebruikt, dat Henderson voor hem had bereid, allereerst naar het huis van Albert Miles, die als jonggezel een fraai gemeubeld appartement bewoonde in een groot huis aan de Kensington Road.

Na een paar handig gestelde vragen aan den portier kwam hij te weten, dat Miles zich niet thuis bevond. Hij zou echter met eenige vrienden in zijn woning komen lunchen, om vervolgens een grooten tocht per automobiel te maken.

Zoodra Raffles dit wist, beklom hij de trappen, zoogenaamd om persoonlijk een paar

telegrammen af te geven, waarvoor hij een fooi hoopte te krijgen en spoedig had hij de derde verdieping bereikt, waar de woning van Miles zich bevond.

Hij klopte en een huisknecht opende de deur van de gang, die op het breede portaal uitkwam.

„Is mijnheer Miles thuis?“ vroeg Raffles.

„Nee, die komt niet voor één uur terug!“

„Ben je hier dan heelemaal alleen?“ vroeg de gewaande brievenbesteller gekscherend.

„Ja!“ antwoordde de bediende, tamelijk verrast over deze vraag.

„Wel dat tref ik prachtig!“ hernam Raffles, en meteen duwde hij den onthutsten bediende achteruit, trad binnen en sloot de deur achter zich.

„Wat wil je man?“ stotterde de bediende met een bleek gelaat. „Ga heen of ik roep om hulp!“

„Je zult wel verstandiger zijn, vriend!“ gaf Raffles koeltjes te kennen. „Als je een kik geeft, sla ik je neer!“

„Je bent dus een inbreker?“ vroeg de bediende bevend.

„In zekeren zin, ja! Maar maak je niet ongerust, je hebt persoonlijk niets te vreezen, tenminste wanneer je je maar naar mijn aanwijzingen gedraagt! Ga daar op dien stoel zitten!“

Bevend gehoorzaamde de bediende.

Raffles haalde een touw uit zijn zak, bond den man behendig op zijn stoel vast, stopte hem zijn eigen zakdoek in den mond, bevestigde daarover heen een doek en keek toen zoekend om zich heen.

Hij had spoedig een groote muurkast ontdekt, opende de deur en zag, dat er niets anders in stond, dan een paar oude stoffers.

Hij nam den bediende met stoel en al op, droeg hem naar de kast en zeide, terwijl hij hem daar neerzette:

„Je hebt hier voor een paar uren lucht genoeg, de kast is zeer ruim!”

Hij knikte den man bemoedigend toe, deed de deur op slot, stak den sleutel in zijn zak en zocht naar het werkvertrek van den heer des huizes.

Hij had het spoedig gevonden, een groote kamer met drie ramen, waar een zwaar schrijfbureau stond en tevens een kleine brandkast.

Aanstands begon Raffles met zijn onderzoek.

Met zijn loopers opende hij alle laden van het schrijfbureau en begon met groote snelheid maar grondig den inhoud te onderzoeken.

Eindelijk kreeg hij eenige brieven in handen, die hem een gesmoorden uitroep van voldoening ontlokten.

Hij liep er een paar snel door en bromde:

„Brieven van de voormalige minnares van onzen vriend Howard aan mijnheer Miles en waarin zij hem mededeelt, dat zij tegen betaling van zooveel Pond in contanten, wel bereid is om aan de kleine comédie in het speelhol deel te nemen, alles met name genoemd! Mooier kon het niet! En wat hebben wij hier? Wel, kijk eens aan, een blaadje papier, bedekt met handteekeningen van den ouden heer Howard! Hierop heeft onze brave Miles zich een weinig geoefend als falsaris! Wel, wij zullen die papiertjes eens spoedig gaan brengen ter plaatse waar zij behooren!”

En aanstands liet Raffles alle brieven en papieren in zijn zak glijden, sloot de lade van het bureau weder en verliet de woning, zonder zich in het minst te bekommeren om den bediende, want hij had, voor hij heen ging, een paar groote luchtgaten in het hout van de deur geboord.

Buiten gekomen riep hij dadelijk een taxi aan en gaf den chauffeur het adres op van Jerome Carson, den vader van Grace.

Een kwartier later hield de auto stil, Raffles stapte uit en schelde aan.

Een bediende met grijs haar opende hem de deur.

„Is je meester thuis?” vroeg Raffles.

„Dat is hij. Wou je hem soms spreken?” vroeg de bediende, verbaasd naar de uniform van den man op de stoep kijkend.

„Onmiddellijk!”

„Maar welken naam en welke reden moet ik dan opgeven?”

„In het geheel geen naam en in het geheel geen reden! Zeg maar, dat iemand uit Amerika hoogst gewichtige tijdingen brengt!”

De bediende verwijderde zich schouderophalend en blijkbaar nog niet zeker of hij die boodschap wel zal overbrengen, maar reeds enkele minuten later keerde hij terug en verzocht Raffles hem te willen volgen.

Een oogenblik later bevond Raffles zich in een prachtig gemeubeld ontvangvertrek, waar hij niet alleen Jerome Carson, maar ook Grace aantrof, een allerliefst meisje, met een weelderigen rijkdom van goudblond haar, en de prachtigste blauwe oogen, welke men zich kan voorstellen.

Beiden waren opgestaan, toen Raffles binnentrad en keken hem nu in de grootste verbazing aan.

„Wat moet dat beteekenen?” vroeg de oude heer op brommenden toon. „Is dit soms een grap, een brievenbesteller?”

„Geen echte, mijnheer Carson!” zeide Raffles glimlachend. „Ik ben particulier detective! Deze uniform is een vermomming!”

„En gij komt uit Amerika?”

„Ja!”

„Met een gewichtige tijding?”

„Zeer gewichtig!”

„Van wien?”

„Van Geoffrey Howard!”

Dadelijk trokken zich de wenkbrauwen van den ouden heer samen, toen hij dezen naam hoorde, maar Grace was gloeiend rood geworden en drukte de kleine handen op het hart, terwijl zij haastig op Raffles toetrad en met een bevend stemmetje vroeg:

„Is alles goed met hem, mijnheer?”

„Zoo goed, als het maar zijn kan, Miss!” antwoordde Raffles.

„Hebt gij hem dan zelf gesproken?” ging het jonge meisje voort.

„Persoonlijk, Miss! En ik kom u mededeelen, dat hij volkomen onschuldig is aan de feiten, die men hem ten laste heeft gelegd!”

„Wat wilt gij daarmee zeggen, mijnheer?” vroeg Jerome Carson, die ten hoogste verbaasd was.

„Ik wil slechts zeggen, mijnheer Carson, dat de jonge man wel is waar zwak is geweest, maar niet slecht! Hij is met opzet door een ellendeling, die hem verlokte, naar die gelegenheid gesleept, waar gij hem hebt aangetroffen! Alles was van te voren afgesproken, het spelen, de ruzie, alles!”

„En hebt gij daar de bewijzen van?” vroeg Carson opgewonden.

„Ik heb ze in mijn zak mijnheer!”

„En de wissel?” vroeg het jonge meisje op bevenden toon.

„Hij heeft dien wissel niet zelf onderteekend, Miss!” antwoordde Raffles op vasten toon.

En hij stak de hand in zijn zak en haalde er de brieven en het blad met handteekeningen uit, welke hij in de werkkamer van Miles uit zijn bureau had genomen.

Grace trok ze hem gretig uit de hand, terwijl haar vader hoofdschuddend, maar glimlachend toekeek en toen slaakte het jonge meisje een kreet van opwinding en vreugde, en barstte toen, echt vrouwelijk, in tranen uit, terwijl ze haar vader om den hals vloog en het hoofdje aan zijn borst verborg.

„Ik wist het wel! Ik heb het immers altijd gezegd!” riep zij, tusschen haar tranen door lachend uit. „Ik heb hem altijd verdedigd, nietwaar Papa?”

„Dat heb je, mijn kind!” antwoordde Carson, terwijl hij het meisje over de blonde lokken streek. „En laat mij nu die papieren maar eens zien!”

Hij nam de brieven zachtjes uit de vingers van zijn dochter, waarin zij ze had samenge-nepen, vouwde ze glad, en begon ze met de aandacht van den zakenman door te lezen, na een groote lorgnet met schildpadden montuur op zijn neus te hebben geklemd.

Toen hij gereed was, zeide hij, zich tot Raffles wendende:

„Ik geloof, dat twijfelen nu niet meer mogelijk is, mijnheer! Deze bewijzen zijn, dunkt mij, overstelpend! En ik behoef er nu geen geheim meer van te maken, mijn dochter is door dien Miles in den laatsten tijd hardnekkig achtervolgd, ofschoon zij hem menigmaal te verstaan heeft gegeven, dat zij van zijne attenties volstrekt niet gediend is! En wilt gij mij nu zeggen, wat gij van plan zijt te doen?”

„Natuurlijk handelend tegen dien Miles optreden! Hij moet gedwongen worden om te bekennen! Wel is waar was de wissel niet op zijn naam en hij had er dus geen geldelijk voordeel van, maar ik denk wel, dat de rechter hem evengoed zal straffen voor het namaken van een handteekening, al is het dan minder zwaar!”

„Zou dat misschien niet vermeden kunnen worden?” vroeg Carson op zachten toon. „Wij zijn er natuurlijk geen van allen op gesteld, meer schandaal te verwekken, dan volstrekt onvermijdelijk zal zijn!”

Raffles scheen even na te denken en antwoordde toen:

„Eigenlijk moest het recht zijn loop hebben, maar alles wel beschouwd is het een zaak, die u, mijnheer Howard en uw beide kinderen alleen aangaat! Wij moesten dadelijk den ouden heer Howard gaan halen en dan gezamenlijk naar het huis van Miles gaan, wij zullen daar tijdig genoeg aankomen om het spelletje te doen slagen! Als hij zijn misdrijf bekent, zult gij toch wel allen tevreden zijn?”

„Meer verlangen wij niet!” riep Carson uit.

„En, het is natuurlijk mijn zaak niet, maar ik zou het toch gaarne weten, en dan zou er natuurlijk niets meer tegen een verbintenis tusschen de beide jongelieden zijn?”

„Wel, ik kan niet inzien” begon Carson eenigszins onzeker.

„Het antwoord is wel niet geheel volledig, mijnheer Carson, maar ik denk, dat het voor uw dochter ruimschoots voldoende is! Wat dunkt u, zijt gij het niet een weinig aan den jongen Howard verplicht dat gij dit huwelijk zoo spoedig mogelijk doet plaats hebben, laat ons zeggen, morgenochtend?”

„Gij steekt den draak met ons, mijnheer!” riep Carson een weinig verontwaardigd uit. „Howard zou dan toch hier moeten komen, of mijn dochter zou naar Amerika moeten gaan? Ik weet wel, dat het trouwen daar heel wat spoediger gaat dan hier, maar als hij in Texas is, zouden er toch minstens tien dagen mee heen gaan, voor zij daar was!”

„Geen tien dagen, mijnheer Carson, tien uren!” kwam Raffles laconiek, „Gij kijkt mij verschrikt en ongeloovig aan en dat neem ik u volstrekt niet kwalijk! Gij hebt werkelijk niet met een krankzinnige te doen! Als gij toestemt, zal ik u en uw dochter, of Miss Grace alleen, binnen tien uren naar de plek brengen, waar Howard zich op dit oogenblik bevindt. En voor het geval gij mij misschien niet mocht vertrouwen, hier hebt gij een briefje, dat hij mij heeft mede gegeven, om mij te kunnen legitimeeren en dat handschrift zult gij zeker wel als echt erkennen.”

Carson nam haastig het briefje aan, dat Raffles hem overhandigde en keek toen de man, die tegenover hem stond, met de uiterste verbazing aan.

„Gij moet een duivelskunstenaar zijn, mijnheer! Dit briefje is op nog slechts weinige dagen geleden gedateerd. Nu, ik zal u toonen, dat ik in stoutmoedigheid niet voor de Amerikanen onderdoe, ik ga met u mede en ik zal Howard vragen, of hij ons vergezelt! Hij

erkent het wel niet, maar hij heeft altijd zwaar geleden door het vertrek van zijn zoon, want hij hield bijzonder veel van den jongen. Ik behoef natuurlijk niet te vragen, of de reis met een vliegtuig zal plaats vinden?"

„Zoo is het, mijnheer Carson en als Miss Grace niet bevreesd is, dan kunnen wij hedenmiddag dadelijk opstijgen, en om zeven uur in den avond, Amerikaanschen tijd, kunnen wij daarginds zijn!"

„Ik ben niet bevreesd, mijnheer!" riep het jonge meisje met schitterende oogen en een diepe bloos op het lief gelaat, uit.

„Maak u dan maar reisvaardig, Miss, maar denk er om, dat een vliegtuig geen mailboot is en wees wat bescheiden bij de samenstelling van uw bagage! Uw vader gaat met mij mede en in gezelschap van mijnheer Howard zullen wij even het appeltje gaan schillen met Albert Miles!"

Carson had reeds op een electricischen schelknop gedrukt en zijn instructies gegeven aan den binnentredenden butler.

En toen de beide mannen de straatdeur uitgingen, vonden zij daar reeds een fraaie auto staan, die hen in enkele minuten naar het huis van den bankier Howard bracht.

Zij troffen hem gelukkig thuis, op het punt staande naar de beurs te gaan, en binnen weinige oogenblikken was de bankier op de hoogte gebracht.

Het viel hem moeilijk, zijn aandoening te bedwingen, en met knippende oogen en bevende stem riep hij uit:

„Ik ga dadelijk met u mede! Wij zullen dien ellendeling dwingen, ons de waarheid te openbaren."

Na snel zijn echtgenoot te hebben ingelicht, voegde hij zich bij de twee andere heeren en de chauffeur kreeg last, zoo snel hij maar kon, naar het huis van Albert Miles te rijden.

Haastig ondervroeg Raffles den portier, Miles was nog niet terug gekeerd maar hij werd ieder oogenblik verwacht.

„Dan gaan wij naar boven, om zijn terugkomst af te wachten," zeide Raffles, „maar zeg hem vooral niets, het moet een aardige verrassing blijven! Wij zijn goede vrienden van hem!"

En met deze woorden drukte hij den portier een halve sovereign in de hand.

Op de derde verdieping aangekomen, opende Raffles de deur van de woning, welke hij had

laten openstaan en dadelijk werd het oor der drie binnentredenden getroffen door een dof gerommel, dat uit de gesloten kast kwam, waarin Raffles den ongelukkige bediende had opgesloten.

„Dat is waar ook!" riep Raffles uit. „Die arme stumper! hij heeft zich zeker met stoel en al onderste boven geworpen, in de hoop, de aandacht van de burens te trekken!"

Hij snelde op de deur toe, opende deze en haastte zich, den bediende uit zijn beklagenswaardigen toestand te verlossen.

De man had zich inderdaad onderste boven geworpen en zijn neus en kin waren leelijk geschaafd.

Maar Raffles hield hem een paar goudstukken voor en zeide, terwijl de man zijn knieën en zijn gelaat met een pijnlijk gezicht wreef:

„Deze pleisters zijn van een voortreffelijke uitwerking, vriend! Steek ze maar spoedig in je zak! Maar wacht eens, daar hoor ik schreden!"

Een paar tellen later trad een buitengewoon lange, magere man met een smal gelaat en kleine zwarte oogen, gevolgd door twee jongelieden het vertrek binnen en riep op boezen toon:

„Voor den duivel, Henry, wat heeft dat te beteekenen? Waarom"

Maar hij voltooide den zin niet, want zijn oog was op de twee heeren en den gewaanden brievenbesteller gevallen!

Hij scheen reeds te beseffen, wat hun komst te beteekenen had en waarom zij daar zoo zwijgend stonden, want hij verbleekte en wierp een schuw blik op de deur.

Maar Raffles had den blik gezien, was met een paar stappen bij de deur, sloot ze en zeide toen op vasten toon:

„Wij zullen kort zijn, mijnheer Miles! Ik ben detective. Ik heb zooeven uw bureau geforceerd en daarin heb ik de bewijzen gevonden, dat gij tegenover den zoon van dezen heer, Geoffrey Howard, een laaghartige en verraderlijke rol hebt gespeeld! Gij hebt ook de handteekening van mijnheer Howard op een wissel nagemaakt! Wij hebben echter besloten den rechter niet in het geding te mengen, mits gij nu aanstonds een volledige bekentenis aflegt! Den brief en het papier met de handteekeningen heb ik in mijn zak, hier zijn ze, ontkennen zou u toch niet baten!"

Miles steunde zich doodsbleek met één hand op het blad van zijn schrijftafel, terwijl zijn

vrienden hem verbaasd en minachtend aankeken.

Toen boog hij het hoofd en mompelde zeer zachtjes, maar volkomen verstaanbaar :

„Ik reken op uw woord, dat gij mij niet zult vervolgen, het is waar, ik deed het !”

Twee uren later steeg de Sperwer opnieuw van het vliegveld van Hendon op, om een overgelukkig bruidje en twee tevreden vaders naar het land van den Dollar, en verder naar Texas over te brengen

De volgende aflevering bevat :

De bankroof in de 87th Street.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

—
PRIJS:
15 CENT PER NUMMER

—
MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST !
en
! GENIET !

Atwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen.

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam. 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2. Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty
sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht.
Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten
rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het
verlangen naar een extra rookertje en de geruststellende zinsnede in uw adver-
tentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer
evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere
Fifty-Fifty's geenmerlei nadeeligen invloed meer kan constateeren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder
ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met
alle hoogachting

Uw dw.

(wg.) R. v. H., Amsterdam.

PS

FIFTY = FIFTY AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”